

കോവൻ കുപ്പമേരി

Valsa

മല്ലം മുസലിം

ଅନ୍ୟକର୍ତ୍ତାବୀଙ୍କର କୃତୀକରଣ :—

କୁରତ୍ତିଶ୍ଵର ଜୀବୀତଙ୍କରୁ

ରଣାଂ ରାଯଲାମୀନ

ମଣ୍ଡଳ ମହାନବୁ

മല്ലം റഹോല്യോ.

കമാളുത്ത് :

അരവൻ ചെപ്പേണ്ടാട്.

പ്രസാധകൾ :

അരജന്താ പബ്ലിക്കേഷൻസ്,

കൊച്ചി പറമ്പ്,

കൊച്ചിയ്യുട്ട്.

10 ല.

മണം മാംസവാം

കമാത്രത്തു് : ശേവർ പെരോട്ടു്.

അച്ചടി : എവരെയി അസ്സു്,
കനംകുളം.

വീല പത്രണ.

പ്രസാധകർ : അജഗരാ പബ്ലിക്കേഷൻസു്,
കോതപറമ്പ്,
കൊച്ചുംപ്പൾ.

ക്രാം പതിപ്പു് : 1000 കോപ്പി.

1955 ജൂൺ.

പ്രേജീകരിക്കുന്ന മറിയൂസ്സ് ബോർഡ്

- ★ ഉള്ളം മാംസവും — 1954 OCTOBER—1.
- ★ വഴക്കീനം° ഒരു വഴിയുമില്ലെങ്കിൽ
— 1953 OCTOBER—10.
- ★ തൃഖില്ലുവതാക്ക് — 1954 FEBRUARY.
- ★ അമ്പുപ്പറ്റുന്നും — 1954 JUNE—10.
- ★ മാലതീചുർ.

മലിനം റഹാബി

പ്രഭാതത്തിന്റെ ഇഷ്ടംരദ്ദീ പട്ടണലിഴപോലെ
ചെറിവപഴതിലുടെ ഇഴവത്ത് ഫണ്ടതാത്തഗിരുപ്പൊരം കൊ
ചുഡ്യപ്പൻ എഴുന്നേറു. അഥവാ കുള്ളം തിരുമീ, അടക്കത്ത്
കിടന്നിത്തന കണ്ണതാളിയെ തുടർന്നുനൽത്തി. എന്നിട്ട്
ചെറിവാതിൽ തുറന്ന കുചുക്കണ്ണടക്കത്തു് ഉടക്ക. പിന്നെ
തലയിൽ ഒരു പഴയ തൊപ്പിയും കുമ്മട്ടി തുവയെടുത്തു്,
അവൻ പറമ്പിലേയ്ക്ക് പോകു.

മുടക്കംഞ്ഞു് നീങ്ങലിയിടില്ല. അന്തരീക്ഷത്തിൽ അവ
പുകപോലെ തങ്ങിനില്ലകയാണു്. അവയിലുടെ ഉള്ള
യിട്ട് കൊചുഡ്യപ്പൻ നീങ്ങലിനാരീങ്ങവിപോകന്നതു്, കണ്ണതാ
ളി ചെറിവാതിൽ മറഞ്ഞുന്നിനു കണ്ടു. അവൻ തലേ
ദിവസം തുടൻവെച്ച പണി പുതിയാക്കാൻ പോവു
കിയാണു്.

മീറം വൈശ്വിഖുംപോലെ, കൊചുഡ്യപ്പൻം മണ്ണം
അരക്കേമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു്. ആ അല്ലപ്പാ
ണശീലന്റെ വിയർപ്പുത്രജീകരാത്ത മാനിയ്ക്കന്ന വിഭവ
ഘടിം, ആ കൊചുപറമ്പിൽ തലയുള്ളത്തിക്കഴിഞ്ഞതു്.
മണ്ണിൽ മംസം അലിഞ്ഞുചേരുപ്പൊരം അവ, അവൻറെ

സപ്പള്ളാദരിക്ക് അതീതമായി വരീന്നു. കാച്ചിലും, പട സ്ത്രീ പറമലിച്ചു കുമ്പളവള്ളിക്കുളം മതരവള്ളിക്കുളം; മര മരം നേത്തകാറിൽ ഉലാത്തംട്ടന തെതെങ്ങളകളും വാഴകളും, അവയുടെ ഇടയിൽ ഒളിച്ചുനില്ലെന കൊച്ചു കടിലും മരംളവരെ അസൃഷ്ടാക്ലരാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

അവയെല്ലാം അവശാൾ വിയർപ്പിൽനിന്നും ജനമെടുത്തതാണ്.

എന്നാലും ചുലർച്ചയിൽത്തനെ എഴുന്നേറ്റു തുവയെടുത്തു “പറമ്പിലിരഞ്ഞെന്നതു” ദോന്നമാണ് അവൻ.. അവൻ ഉറച്ച ശരീരവും, മാംസപേശി കിൽ മഴച്ചുനില്ലെന കൈകളും കാണാൻവാസാതനെ മല്ലപോലും കോറംമയിർക്കാത്തും.

തല നരച്ച കാരണവന്നാർ, അവയുടെ മക്ക ഓട്ടും പറ്റിയും:

“കണ്ണാ—? തിനും കോട്ടം സൗക്ഷ്മിട്ടും നടന്ന പോരടാ. കൊച്ചുപ്പുനെ നോക്കി പടിയുട.....പടിയുട്ടും! ആക്കം വേണ്ടാതെ കിടന്ന വള്ളപ്പേശ പൊന്ന കായ്ത്രിരിയ്ക്കുന്നതു്? കണ്ണാ, മല്ലിനോട്ടും കുടി തുവൻ വന്നപ്പോ—”

ശരിയാണോ; ആ പറമ്പിൽ മലനാടിന്റെ എല്ലാ സെഞ്ചര്യും കേന്ദ്രീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കൊച്ചു ആപ്പും ആ പറമ്പിൽ കാലുകളുന്നതിനു മുൻപും

അതോടെ പറവായിരുന്നില്ല. കേവലം കാട്ടചെടികളിലും, കൈതകിളിലും, മുളിൾക്കളിലും മുളിൾക്കിട്ടുന്ന കിടക്കന്ന ഒരു കാടായിരുന്നു. പക്കലുതന്നു മറഞ്ഞുപാട്ടും അങ്ങാട്ടു കടന്നപോവില്ല. മുളിൾപ്പനിയും; മുക്കിൽ പല്ലവനു പാന്തുകളിലും അവിടത്തെ നിത്യനിവാസികളായിരുന്നു.

അതു കാട്ടപ്രദേശം ചാക്കൊമുതലാളിയുടേതായിരുന്നു. ചാക്കൊമുതലാളി അതവനു “കൊടുത്തു”. ഏഡാരുമായിരുന്നില്ല; അഞ്ചുരുദ്ധരപ്പ് അവൻ എണ്ണിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പട്ടാളത്തിൽ തോക്കൊടുത്തു “തോളിലേറിക്കിട്ടിയ അഞ്ചുരുദ്ധരപ്പ് ചാക്കൊമുതലാളിയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ, അധാരം വെററിലച്ചാറു “ഹം” എന്നു “വെള്ളിയിലേജും” തുപ്പിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“ഹം—അത് നിരുച്ചതോ!”

കൊച്ചുജ്ഞപ്പുൾ വിനയമായി ചോദിച്ചു:

“എഴുതോനും വേണ്ടെന്തേ?”

“ഹം.” എന്നു “വെററിലച്ചാർ വീണ്ടും വെള്ളിയിലേജും” തുപ്പിക്കൊണ്ട് മുതലാളി പറഞ്ഞു:

“എഴുത്തും കത്തുമെന്നും വേണ്ടെന്തേ? അതോക്കെ എന്തിനാണു്? നിന്നു ശാളിലും ഷണ്ടുപ്പിയ്ക്കില്ല—പോരെ? അതിനുള്ള പണിയെല്ലാം താൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.”

அனு ஹல்ட்டாக்காரன்ற கடத்த டிப்பிக்குடியீல் ஸங்குஷி குவெட்டுறும்னிலையானு மாண்பாட்டுலாட்டி களை.

പിന്നെ ദിവസം കുതൽ അവൻ ആ പറമ്പി
സോച്ച് മല്ലിക്കവാൻ തുടങ്ങി. കാട്ടചെടികളിൽ, കൈത
കളിൽ, മഴുൾക്കള്ളികളിൽ അവൻ വെച്ചിനീകി. ഒ
ള്ളൻ പന്നിയും, പാന്തുകളിൽ ശാട്ടിപ്പോയി! അനവധി
നാൽ കഠിനപ്രയതിം ചെയ്തപ്പോൾ പറമ്പിഞ്ഞര മാ
റിടം തെളിത്തുകണ്ട്.

അരയൽപ്പക്കത്തെ അല്ല കാരണവർ അപ്പോൾ അരങ്ങോട് കടന്നുവന്നു “അംവരോട് ചോദിച്ചു.

“തന്നെ ചാക്കേയുതലാളി ചതിച്ചില്ലോ? കാണ്
കൊടുത്താൽ നല്ല മരു” വേരു കിട്ടലോ?”

കൊച്ചുമുള്ളൻ നന്ദരീയിലെ വിയർഹ്മ് തടച്ചകൊണ്ട് മൊഴിഞ്ഞത്:

“**ഈതു നല്ല മന്ത്രമല്ല? നല്ലവസ്തും പ്രയത്നിയ്ക്കണം.**”

“അരതെ നല്ല മരണ”.

“നല്ല മണ്ണാ—പ്രയതിച്ചാൽ വലുതുണ്ടാവാതിരീ
യുംയില്ല.” കൊച്ചുപ്പുള്ള തീർക്കുകല്ലിച്ച. മണ്ണിന്റെ
രണ്ട് അവന്നറിയാം.

പറമ്പിൽ അവനാദ്യം കടിവെയ്യാനാണ് തുനിത്തത്തു്. അതിനാളു ലാലയും മുളയും സ്നേഹനിധിയായ ചാക്കോമുതലാളിതന്നെ കൊടുത്തു. അവനം കണ്ണാളിയുംകൂടി അവ കൊണ്ടുവരാം കടിക്കുന്നു. അതു പറമ്പിന്റെ മാറിടത്തിൽ അവന്റെ കടിൽ ഒഴുശേരുതെ പുന്നന്നനില്ലെന്നതാണി അതാനീ.

കടിവെച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ കൗം അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. നടക്കപ്പു് നിവർത്തി മലന്നകിടന്നു് അവൻ കൗം നെടുവീർപ്പുട്ടു. അനേന്നാം കണ്ണാളി അവ ന്റെ അരാകിലേയ്യു് എടുത്തുട്ടതു് വന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു് അവൻ ഒരു പ്രകാശം കണ്ടപിടിച്ചു.

അവൻ വിളക്കണ്ണച്ചേപ്പോൾ അവൻ ചോദിച്ചു:

“ഈപ്പോൾ പുതിയോലെ ആയില്ലോ?”

“എന്തു് പുതിയോ?”

അവൻ കൗം അരിയാത്തോലോലെ ചോദിച്ചു.

“നമ്മുടെ സൊന്തം മരുവേണമെന്നു് നീ പാണ്ടിക്കുംണ്ടോ?”

“ഹാ.....!”

അരാക്രൂഡിവിന്റെ നേതരാ കുജനംപോലെ അവൻ മുളി. ഏന്നിട്ടു് അവന്റെ മെഞ്ഞുട്ടുചേന്നു് ചുട്ടപററിക്കിടന്നു. പുരത്തു്, ചിവിട്ടകാളിട ശബ്ദത്തിൽ അവളുടെ മുദ്രയമിടിപ്പു് അലിന്തുചേന്നു.

സപനംമെരുക്കി നാഴി മണ്ണവേണമെന്നുള്ളത് അവ
കൂടെ അടങ്കാതു; അഭിനിവേശമായിതന്നു. നാഴി മണ്ണ
ളിവർക്ക് അത്രേയേം ദേഹപ്പെടെണ്ട അതവശ്യമില്ലെല്ലാ?

അവർ ആദ്യം താമസിച്ചിരുന്നത് ഒരു ചുമതല
കുറഞ്ഞിരുന്നു എന്നിലായിരുന്നു. വെള്ളത്താടിയും
കൊമ്പൻമീശയുമുള്ള ഹാജിയാർ ശ്രംകിക്കാരൻം കു
രഭിമാനിയുമായിരുന്നു. ഉരലുപോലുള്ള മട്ടിച്ചേരുത്തും
കയറി “—ടപ്.....ടപ്..... എന്ന ശമ്പുത്തിൽ
ഗൗരവവബന്നനായി നടക്കുന്ന ഹാജിയാരെ പൊതുജ
നം ദേഹപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹാജിയാർ കൂളത്തിലിരിക്കാത്ത
ആരംക്കാർ ചൂക്കുമ്പാണോ. കൂളത്തിലിരിക്കാം പി
നു കരയ്ക്കണംതുട്ടമില്ല. കേസും, കോടതികയററ
വുമായാണോ” മുപ്പൻ നൂരണ്ട ലക്ഷ്യത്തിനും സന്ധാ
രിച്ചത്.

കൊച്ചുള്ളപ്പും പരിശീതുപോന്ന പട്ടാളക്കാരനു
യീരുന്നു. പരിശീതുപോന്നതിനും ശേഷമാണോ” അവൻ
കണ്ഠതാളിയെ വിവാഹം കൂഴിച്ചത്.

സുദർശനാണോ” കണ്ഠതാളി—എന്നുക്കാരപ്പും; നീലി
മപാഞ്ചത മിച്ചികളിം, ഓണക്കഴി പൊട്ടിവിട്ടുന്ന കു
വിളിണ്ണയും, വീഞ്ഞിപ്പുചുമെന്നോ” തോന്നുന്ന മാറിവും!
അയാൾ പട്ടാളതാലിലായിരുന്നപ്പോൾ, അമു അയാൾ
ക്കവേണ്ടി തീർച്ചപ്പെട്ടതായെ പെണ്ണാണോ” കണ്ഠതാളി.

കണ്ണതാളി കടിലിലേക്ക് കയറിവുന്നപ്പോൾ, ഹാജിയാൽക്കെട ഫോരപ്പുരണം കണ്ണകൾ അവളിൽ തറച്ചു. അതു അവളുടെ ലോലപ്പുദയത്തെ വുന്നപ്പുട്ടതാണി. ഒരു ഭയം; ഒരു വേദന! മുപ്പുങ്കെട തുറിച്ചുനോട്ടവും, അസുഖയത്തുള്ള “ടപു.....ടപു.....ടപു” എന്ന ശബ്ദത്താണിൽ സടിലിനരികിലുടെയുള്ള നടത്തവും അവക്കു ആരുംകുർഞ്ഞു, അക്കാരണമായ ഭയത്താണം വിധേയയാക്കി. അവർം ഒരുണ്ടിരിയിത്തമായിത്തന്നെ പെരുമാറി യൈക്കിലും ചിലപ്പോൾ വല്ലാതെ ഭയവിഹപലയായി പ്രോക്ഷം. അപ്പോൾ കരളിൽ നൊന്നവരവും, കണ്ണിൽ മുടക്കുമെന്തും നിരഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്നതായി തോന്നും. ഹാജിയാൽക്കെട വകുപ്പുജീവിയിൽ അത്മമുള്ള ഒരഭ്യത്മന്യാശം ഉള്ളതും.

സന്ധ്യമയണ്ണിയാൽ പുരത്തിരജ്ഞവാൺതന്നെ ഭയമാണും. ഹാജിയാർ, നിശ്ചൽ വിരിച്ചുനില്ക്കുന്ന മാവിഞ്ഞക്രമത്തിശ്ശേരി മറവിൽ ഒളിഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്നതായി അവരിക്കു തോന്നും. കടിലിൽ അയാളുടെ സദർശനം ക്രൂരക്കുടെ ആയാിത്തീന്നും.

രൌഡിയും ജോലി കഴിഞ്ഞു വന്ന കൊച്ചുമ്പുപ്പുനോട്ട് അവർം പറഞ്ഞു:

“എന്നിയേംബാൽ പേടി.”

“എന്തു.....?“

“അന്നയാളിടെ നോട്ടം എന്നിയ്ക്ക്” പിടിയ്ക്കേണ്ടില്ല”.

“അതുടെ? ”

“ഹാജിയാൽതെ—അന്നയാളേന്തിനാ ക്രൈസ്തവ ഇവിടെ വരണ്ടതു്? ”

“അന്നയാളിടെ പറമ്പല്ലെയിതു്? ”

“അതിനു് ഇങ്ങനെനെയപ്പോഴാണു് വരണ്ടോ? ”

“നിബ്യന്നാ പറയണ്ടതു്? ”

“നേരം കൈട റോറത്തു് അന്നയാർഡേശിന്തായി വിടെ കാരോംനു്? ”

“സാരമില്ലടി.”

കൊച്ചുചുപ്പൻ അവളെ അതശ്ചപസിപ്പിച്ചു.

എന്നാലും അവർംക്കു് ദേം വിട്ടപോയില്ല. ഉറക്കത്തിലും “ചപ്.....ചപ്.....ചപ്” എന്ന മട്ടിച്ചു കുപ്പിന്റെ ശബ്ദം കേരംക്കന്നതായി അവർംക്ക തോന്തി. അവർം തട്ടിപ്പിടഞ്ഞതാണ്യേം. അപ്പോൾ ശ്രദ്ധമായ അന്തരീക്ഷത്തെ ചിവിട്ടുകളിടെ കണ്ണാദേശകമായ ശബ്ദം കീറിക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതായി കേരംക്കാം.

കൊച്ചുചുപ്പൻറെ അമ്മ മരിച്ചു. അപ്പോൾ അവളിടെ ഭ്രംതിനു് മാറക്കുടി. കടലിവിൽ “മിണ്ടിം, പരഞ്ഞൈം” ഇരിയ്ക്കാനായിരുന്നതു് അവർംക്കു് അമ്മായി മാത്രമായിരുന്നു.

അനറ്റിച്ചുമപ്പു് മാജത്തുഡപായി. പകരം ഈ ഇംഗ്ലീഷർ തിരഞ്ഞരണി വീണാക്ഷിംഗതപ്പോരി, അവരി കടിലിംഗർ പടിഞ്ഞാരെ വരേത്തു് തോട്ടുവക്കിൽ നില്ലുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രിനിൽനിന്നു് “ചപു്.....ചപു്.....ചപു്” എന്ന ശൈപ്പും അടുത്തു തുടവരുന്നതായി അവരി ഹൈക്ക്. അവരി തിരിച്ചതു നോക്കിയപ്പോരി വെള്ളിത്താടിയുള്ള ഹാജിയാങ്കട ഘുക്കുഡുള്ളി തിള്ളഞ്ഞുന്നതായി കണ്ടി. കരളിൽനിന്നു് എന്തോ കീഴുപ്പോട്ടു് വലിഞ്ഞിരുങ്ങിയ രേഖാഭവം! അവരി ദയപ്പെട്ടു വിരുച്ചുപോയി!

ഹാജിയാർ അവരുടുടർന്നു നേരെ കൈ നീട്ടി. അവരി കൈ തട്ടിക്കളുത്തു. ഹാജിയാർ അവരുള്ള പി ടിച്ചു മാറോട്ടുചേരുത്തുകൊണ്ടു് അപേക്ഷിച്ചു.

“പൊന്നേ.....ജു” പേടിക്കണ്ണാനു്.....എമ്മ ഉണ്ടോ?”

അയാരി അവളുടെ മാറിൽ ‘അമരകയാണു്. ഒപ്പുകൾ നാടുന്നതായി അവരിക്കു് തോന്നി. അവ കുടുംബം മുത്തുവായ മുവത്തു് അയാളുടെ വെള്ളിത്താടി മുള്ളു കുറംപോലെ തുടർച്ച. എങ്ങിനേയോ അവരി കുതരി കുടിലിലേയ്ക്കു് പാതരുകയറി. എന്നിട്ടു് പായയിൽ കുമഴുന്നവീണു എങ്ങിയേങ്ങി കരത്തു.

കൊച്ചുചുപ്പൻ കയറിവന്നപ്പോഴിം അവരി എങ്ങാണെങ്ങാിക്കരഞ്ഞയായിരുന്നു. എങ്ങാണലിൽക്കുടി അവരി എ

ജീവം അവനോട് തുറന്ന പറഞ്ഞതു. അവൻ നീസു ഹായതയോടെ തുറിച്ചുനോക്കി എന്നത്വിലെ രോമം പിഴി തുനിന്നു; മൊഴിപ്പെട്ടു.

“മല്ലിപ്പാത്തവനാം” ഇതൊക്കെ സഹമിയ്യേണം.”

“നമുക്കു് എവിടെയെങ്കിലും ചോക്.”

“എവിടെപ്പോക്കാം?”

“എവിടെയെങ്കിലും—”

“എവിടെപ്പോയാലും ഇതൊക്കെ തുടക്കാവും. മുതലാളിനുകൾു് അടച്ചിയാനുജുട്ടു പെണ്ണുംജും ഒരുപ്പാഴിം നോട്ടും.”

“നമുക്കു് സൊന്തമായി മല്ലിണ്ടാക്കണം.”

അവൻ പോട്ടിപ്പുംടിക്കിരുന്നതു. കൊച്ചുയുപ്പൻ അവക്കെ മാറോടമത്തി സമാശപ്പെസിപ്പിച്ചു.

“മല്ലിണ്ടാക്കണം.”

അണ്ണിബന്ധാനാം” കൊച്ചുയുപ്പൻ ആ കാട്ടപ്പുഡേശം വാണ്ണിയതു്. പട്ടാളത്തിൽവെച്ചു് അവൻണ്ടായി തന്ന സന്ധാദ്യം, അവൻനീറ ചാർച്ചക്കാരിൽ തൈവൻനീരു കൈവശമായിരുന്നു. അവൻ അതു ശിരിയെ വൃഥാടി പാശേലാമതലാളിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

അവൻ മല്ലിക്കിട്ടി.

*

*

*

സൗത്തൻ മുടക്കമാത്തിരെന് അകറരി ഉയർത്തവനു. അപ്പോൾ റാട്ടിയിൽ ആവിപ്പുക്കുന്ന കട്ടാർക്കാപ്പിയും; പുഴങ്ങിയ ക്ഷേപ്യമായി ചാതാളി കടിലിൽനിന്നു് അവനെ വിളിച്ചു.

“ഹേ.....നന്നിങ്കു വന്നേ!”

“ഒ? എന്തിനാ?”

“ഇത്തിരി കഴിച്ച പോ—”

“നീയുംതിനിശി.ചാണ്ണോം ചാരോം കൊണ്ടുവന്നേ...”

“അതു കൊണ്ടരാം—ഇങ്ങട” വാ—യിങ്ങട” വന്നേനു്!”

അവൻ തുല്യ നിലത്തിടു്, കനററിയിലെ വിയർപ്പു തുള്ളിക്കുള്ളെന്തു ഃഡിലിലേജ്ഞു് കയറിച്ചുനു.

വായ നിരച്ച ക്ഷേപ്യിട്ടു ചവച്ചുറിക്കുന്നോപാരം കണ്ണതാളി നാണംപുരണ്ട ദൈ നോട്ടേതാടെ അവന്നുറ അതിക്കിൽ വന്നനിന്നു.

“പിന്നെയു—”

“ഉണ്ട്?”

“നന പറയാൻ വിട്ടപോയു്.”

അവൻ അവളുടെ മുഖത്തു് തെളിവുള്ള ദൈ ചുമ്പിരി സങ്കാചപ്പെട്ടു പൊട്ടിവിട്ടുന്നതു കണ്ട്. ഉൽക്കണ്ണയോടെ അവൻ ആരാത്തു:

“എന്താണോ?”

“എനിക്കു—”

“നിന്നക്കുവരും?”

“കളി മാറീനോ.”

അവൻ അവളെ മാറോട്ടേച്ചുത്ത് ചുംബിച്ചു. അവൻറെ മുദയത്തിലൂടെ കന്നിയും പ്രഖ്യാപിച്ചുന്നതായി തോന്തി. അവരും ഗർഭം ധരിച്ച കാണാൻ അവൻ അനവധിനാളായ “ആഗ്രഹിച്ചുനോ!!

അന്നവൻ തുല്യ തൊട്ടില്ല. പകൽ കൂഴുവാം അവൻ അവളെ കണ്ണകളിക്കുക്കും കണ്ണടക്കാംബാടിയെന.

രാത്രിയിൽ അവൻ ഉറക്കപ്പായയിൽ കിടന്ന അപഞ്ച പ്രേമമസ്തനമായ “വിളിച്ചു.

“പെംഗേ...”

“ഓ.....!”

അവരും മുഴുവായി വിളിക്കുക്കു.

അവളുടെ ഉയർന്നവകന്ന പട്ടപോലെ നേർമ്മയായ ഉംരത്തെ തഴകിക്കിടന്നപ്പും ഏതോ ഒരു ദിവ്യാന്വാനത്തിയിൽ അവൻ അലിജത്തലിഞ്ഞുപോവുന്നതായി തോന്തി.

പറമ്പിൽ അവൻ കുടക്കൽ അല്പപാനിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിലേഴും പുതിയൊരു അതിമൊരു കുട്ടി കടന്നവരികയാണ്. ദിവസവും അവൻ വാഴകളിൽ തെതെത്തഞ്ചുള്ളിൽ വളർന്നവയെല്ലാം, എന്ന ശ്രദ്ധിയ്ക്കും.

പ്രതീക്ഷകൾക്ക് വളരെച്ചെല്ലാം മാസങ്ങൾക്ക് കടന്ന പോയി. കണ്ണതാളി ഷൃംഗാർഡിണിയായി. അവരം പണിപ്പെട്ടു ഉയൻ ഉംരം ചുമന്ന നടക്കന്നതു കാണാം സ്വേച്ഛ കൊച്ചുള്ളപ്പൻ ഗമതാപത്രതാട നോക്കിനിന്ന് നെടവീർപ്പുട്ടിട്ടും. “അതു ഉംരത്തിൽ ഒരു ചുതുജീവൻറെ മിടിപ്പുകാണാംസ്വേച്ഛ അവൻ ആരുദ്രാഭ്രഹിതനായിപ്പോകം.

രഹിയ്ക്കൽ കൊച്ചുള്ളപ്പൻ പറമ്പിൽനിന്നും കിളിയ്ക്കയായിരുന്നു. കാക്കകൾ കുടങ്ങോക്കി പറന്നതു നണ്ണി. അപ്പോരം കണ്ണതാളി ചെറാവാത്തിലിഡിന്റെ റവിൽ നിന്നും വിളിച്ചു.

“ദേ...നോംബട് വന്നേ...!”

അവൻ അവളുടെ ഭവത്തെയ്ക്കു ഉറരുന്നോക്കി. അവളുടെ മിച്ചികൾ ക്ഷേമിച്ചു നില്ക്കുന്നു. എങ്കിലും അവയിൽ ഒരു മന്ദഹാസം നിശ്ചൽവിരിച്ചുനില്ക്കുന്നണണ്ട്.

“അതുരുജ്ജിലേം നേരും വിളിയ്ക്കും—”

അവരം അക്കത്തരാ മുരിക്കളിലേയ്ക്കു വലിത്തു. അവൻ അരുപത് ദീററ്റുസ് പന്തയം ഓട്ടന്നേപ്പോ

ലെ അയലത്തെ എല്ലുത്തള്ളുയുടെ കടിലിലേയ്ക്ക് ഓടി.
എല്ലുത്തള്ളു അക്കത്തുനിന്ന് തലക്കീഴ്ത്തി.

“എന്തോ...? ”

“പെണ്ണിന് ഒരു വല്ലായ്ക്ക്! ”

അവൻ കിത്തപ്പും വികഹിവിക്കി അറിയിച്ചു.

എല്ലുത്തള്ളു അന്വധി ജീവണംരിക്കു “ സാക്ഷ്യം
നിന്നീട്ടുള്ളവളാണ്. അവർ അക്കത്തോയ്ക്ക് കടന്ന
പ്പോൾ കണ്ണതാളി ഉണ്ണവേദനയോടു അലരകയായി
തന്ന.

“ഹാ...എ...ഹമേ...! ”

“ഹാ...എ...ഹം...മേ...! ”

എല്ലുത്തള്ളു കൊച്ചുയുപ്പുനെ സഖാധാനപ്പെട്ടതി.

“പേടിയുംനോന്നമില്ല.”

അവൻ ജീവൻ വീണ്.

അവർ ചെറിവാതിൽ അടച്ചു. കൊച്ചുയുപ്പുനു
കടിലിഞ്ഞു ഭററത്തു അസ്പദമതയോടെ നടന്ന. നി
മിഷണേറി യുഹാഞ്ചേരാളം ദീർഘിയുള്ളനാതായി അവൻ
തോന്നി. ഇന്ത്യത്തിരിയുള്ളനു പാടച്ചിമമിനി മങ്ങിക്ക
തുന്നംതെയുള്ളു! അവൻ അവളുടെ കരച്ചിൽ കേരംക്ക
നോൾ ചെറിവാതിലുണ്ട് ഓടിച്ചുപ്പിം. കണ്ണതാളി
യുംട കരച്ചിൽ അവനും അസ്ഥാനയിതോന്നി.

പാചച്ചിമീനി തെളിംതരുഷാത്തി, ഒരു പ്രത്യേകിയാണ് വൻ നാബേദ്ധത്തു. കടിലിനാ അനന്തനിഷ്ട്യോഗിഷ്ഠിൽ അലിഷിച്ചുകൊണ്ടും ജീവിതം സംരീതം പൊഴിച്ചു.

എല്ലുത്തള്ളി ചെറാവാതിൽ തള്ളിയാത്രാസകാണ്ടും ശ്രദ്ധാനാ അറിയിച്ചു.

“അരുങ്ങട്ടാ”

അവൻറെ മുദ്ദയം മന്ദഹസിച്ചു. ചെറാവാതി മുട്ടു അവൻ അക്കറീരയ്ക്കും എത്തിനോക്കി. മകറ്റ് നിലാവും എന്നീഭവിച്ചു അഴകിൽ പായയിൽ കിടക്ക കയാണും. അട്ടത്തുകിടക്കന്ന കാത്താളി അലുസ്യം ഷുണ്ട് മിച്ചിയിണകൊണ്ടും അവന്നെ തുക്കി. അവൻ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു.

ചുനാളുകൾക്കശേഷം നാട്ടിൽ പലതും സംഭവിച്ചു. മാക്കോമുതലാളി മരിച്ചു. കണ്ണാളി പ്രസാവത്തേട്ടു കുട്ടി വാതം ചീടിയ്ക്കെട്ടു. കൈകാലുകൾ തള്ളന്തപായതിനാൽ അവർംകൂ പായയിൽനിന്നും എണ്ണീയ്ക്കാൻ കഴിയാതെയായി. എല്ലുത്തള്ളയാണും കുഡാംവജോഖി ചെയ്യുന്നതും.

കാത്താളിയുടെ സുവക്കേടും കൊച്ചുച്ചുപ്പുന്നർ ജീവിതത്തെ സാരമായി ഉലച്ചുകളിൽത്തു. എങ്കിലും ജോലി കഴിഞ്ഞുവരുന്ന കൊച്ചുച്ചുപ്പുനും മക്കൻറെ മന്ദഹസിയ്ക്കുന്ന വഭന്നം അനന്തം നൽകിയിരുന്നു. \ അവൻ മക്കൻറെ ഷുജാവിളിൽ ഉമ്മന്ത്രകിക്കൊണ്ടും പറയും:

“അമ്മൻ ഫേജാറാക്കിയല്ലോടൊ നീ.”

അപ്പോൾ വീട്ടിനും ചെറുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു ലൃതത്തിൽ പറയും:

“അവനെന്നു് വള്ളതാവട്ടം”

പറയു് മഴവിനും മകനെ എടുത്തുകൊണ്ടു് നടക്കുന്നതു് കൊച്ചുപ്പുനു് സന്തോഷമാണു്. അവൻ അഭിമാനിയായ ഒരു പിതാവാണു്. വിഭവസ്ഥുഖമായ ഒരു പറയു് മകനു് നല്കാൻ അവൻ കഴിഞ്ഞു. മകൻറെ തലക്കിറയ്ക്കു് സുരക്ഷിതത്തപ്രശ്നങ്ങു്. അവൻ ജടിലമായ അധികാരശക്തികളുടെ നിബന്ധങ്ങും, നീതിയും വിദേശനാശകണ്ട! അവൻ മകനെ ഇക്കിളി കാട്ടിക്കൊണ്ടു് പറയും:

“ഇതോക്കെ ഫോൺറതാട്ടോ.”

മകനു് നേംതന്നെ മനസ്സിലാവില്ല. എങ്കിലും ചിരിയ്ക്കും. പല്ലില്ലാത്ത ഫോൺ വെളിയുക്കാട്ടി ചീരിയ്ക്കേംബാൾ അവൻ മകനെ മാറോട്ടചേത്തമര്റ്റം. കണ്ണാളി പായയിൽ കീടനു സക്കരെപ്പുചും:

“പത്രമാണം ചോനു്” പെററതാ. നെന്നടത്തുന്തുക്കാൻ ദൈവംതന്നുരാൻ സമ്മതിച്ചില്ല.”

* * *

ചാക്കാടുതലാളി മരിച്ചപ്പോൾ കുട്ടംബം ഭാഗിയുണ്ടെന്നുമന്നായി. ത്രൗംഡിയല്ലാം അള്ളനു. അപ്പോൾ

കരച്ചു ഭ്രമി എവിടെയോ തൈച്ചിരിയ്ക്കന്നതായി
തോന്നി. വീണ്ടിം തിരിച്ചും മരച്ചും അളന്നേന്നുകി.
നഷ്ടപ്പെട്ട ഭ്രമി കൊച്ചുചുപ്പുണ്ടെന്ന് കൈവരമാണെന്ന്
മനസ്സിലായി.....!

വെയിലിന്നെൻ്ന ചുടിൽ വ'യന്ത്രനിനാ കിളയ്ക്കുന്ന
കൊച്ചുചുപ്പുനോടു് നേയൽപ്പശക്കാരിൽ ഒരുത്തൻ
ഫോറിച്ച്:

“താൻ ഭ്രമി എഴുതി വാങ്ങിച്ചിരെല്ല ? ”.

“എൻ്റീനാ എഴുതി വാങ്ങിയ്ക്കുതു് ? ”

കൊച്ചുചുപ്പും തിരിച്ചുംഓബിച്ച്.

“തന്നെപ്പാലെ വിസ്തീരം ഇനി വേറെയുണ്ടോ ? ”

അയാൾ അവന്നെൻ്ന മണിന്നെൻ്ന രഹസ്യം കൊ
ചുപ്പുനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിട്ടും. കൊച്ചുചുപ്പും ഇടി
വെട്ടേറുപോലെ മലച്ചുന്നിനാപോയു്! തലച്ചോറിൽ
രഞ്ഞിപർവ്വതം പുക്കണ്ണ. സംഭവമറിഞ്ഞ കണ്ണതാഴീ
രണ്ടിവസം വെള്ളംപോലും ഇറക്കിയില്ല. അവരം
ബോധമറുപോയി.

മണിൽ മാംസം അലിയിച്ചുണ്ടാക്കിയ വളിവ
ഈദം മുടൽമണ്ണതിൽ കൂഴിച്ചുനില്ക്കുകയാണു്. അങ്ങ
ണിമ ചുണ്ട പ്രധാരത്തോ കാരിയുണ്ടു്. അസ്പദമ
ചുട്ടുനുത്തപോലെ.....,..!

വ ശ കീ നോ

—കര വഴിയമില്ലകിൽ—

“മരിയേ.....!”

“അം... ....”

“—യീ ചോറു് തൊനെങ്ങിനെ തിന്റു്!”

“വായേലു് വെച്ചു്.”

“എ.....!”

“വായേലു് വെച്ചുനു്.”

“എടീ... ...”

“അം... ...!”

“അം വന്നേടി.”

“യിപ്പും മനസ്സില്ല.”

“മനസ്സില്ല?”

“ഒം.”

“ലോന്ത്രപ്പനാ വിളിയ്ക്കുന്നതു്.”

“മരിയമ്മയാ പറയുന്നതു്”.

“നീ വരില്ലു്?

“ഇല്ലു്.”

“നീനെ തൊൻ വരത്തും.”

“എന്നാലൊന്നു കാണട്ടു.”
 “എടി മറിയേ...!”
 “അം...! ”
 “ആത്തിലു് മുളക്കേണു്?”
 “ഇല്ല...? ”
 “ഉണ്ടാനു് താബക്കു്?”
 “തോൻ നോക്കി?”
 “എന്നിടു്?”
 “എന്നിട്ടു്?”
 ““എടിയേ...!”
 “അം...!”
 “ആത്തിലു് മുളക്കേണു്?”
 “മുളകു് വാങ്ങിയു് തരേണ്ടു്?”
 “യിന്നല്ലെട്ടി മുളകു് വാങ്ങിയുതു്?”
 “യിന്നല്ല കഴിഞ്ഞതു്.”
 “ഞൻ കത്താവേ...!”
 “ഞൻ ചുണ്ടാളോ...!”
 “നീ മടപ്പിക്കാളളു് ”
 “ഓ! തോനാഡു മടപ്പിയുണ്ടു്?”
 “എടി മറിയേ...!”
 “അം...! ”
 “തോനിതെങ്ങിനെ തിന്നു്?”
 “വിശദപ്പേണ്ടു് തിന്നു—നിങ്ങൾക്കില്ലും വിശപ്പില്ല.”

“ഇം...? എന്ത് നിന്നെ കാണാതെ തിന്റെക്കാം?”

“നിങ്ങളു് തിന്ന നടക്കാരാണെങ്കാം” ഭനക്കി നടക്കാ തോൻ്തി? അതു പാരവിനാട്ടു് ഫോറിയൂട്ടു്,

“പാരുനോടെ?,,

“എ—യീപ്പും അവിംഗല്ലു വന്നതു്?,,

“പാരുന്നോടെനോ! നിന്മക്കേങ്ങെന മനസ്സിലായി?,,

“ഹോ! ചുമ്പുനിക്കു് കമ്മിം ചെവിയുഞ്ചെന്താം? തോൻ പൊട്ടിയെ

“കമ്മിം ചെവിയുമണ്ടാനീങ്കു് തു് നിഞ്ഞിതു പറയില്ല!”

ലോന്തപ്പുണ്ടു് ദേശ്യം പുകാരത്തുക്കത്താി. ദേശ്യം കൊണ്ടു് അഡാർഡി വിറിയു. ഫോറംപാത്രം ഒരു തുട്ടുകൊണ്ടു. “ഔണ്ടിപ്പു്” എന്ന ശമ്പുതേതാട. അതു പാതം നിലത്തു വീണു ഉരുണ്ടി. അതു ശമ്പുതതിൽ ഉറക്കമെന്ന നാശം രാക്കിളിക്കം തമ്മിൽ എന്നോ പറത്തു കലമീച്ചു.

* * *

“എടീ....!”,

“എ...”

“യി വേജിംതരം നിന്മനാടാരം പറഞ്ഞതു്?,,

“നിങ്ങളുടെ പെജമാറുംകാണു്” എന്നിയുറിത്തു കുടെ”

“എ.....!”

“അംഗേയോ.....!!,”

“എൻ്റെ പെത്തുറാറരമാ?..”

“അ...അതെത...?”

“അതെന്താണോ?..”

“നീങ്ങളുണ്ടിനാ അവർം.ഈ” അഭ്യുത്തപ്പങ്ങാഞ്ചു
കൊടുത്താതോ?..”

“ഞാൻ കൊടുത്താണോ?..”

“അതു...!”

“നീ കണ്ടോ?..”

“പിന്നു കാണാണോ?..”

“അതു” നോട്ടായിൽനന്നാ?..”

“പിന്നു?..”

“അതു” സിനിമാനോട്ടീസ്സുണ്ടോ?..”

“ഓ! അവരിക്കാണ്ടു. സിനിമാനോട്ടീസ്സ് — എന്നോ
ടുക്കിയില്ലാതെ. അവളിന്റെ പരാത്തതാണോ?..”

“അവരം പരാത്തതനോ? — ഞാൻ ഷോബിയ്യേട്ടു!”

“കർത്താവാണോ” സത്യം.”

“നീൻ്റെ നാക്കു” വായലു് കെടക്കുട്ടി.”

“അണ്ടുക്കാിലെന്താ?..”

“യിനിയും നല്ല അടിക്കൊള്ളും.”

“പിന്നുപ്പിനെ. ഏന്നെന്നയാദ” അടിച്ചു കൊന്നു
ചും, അവളിന്റെ സുവിയ്യൂമെന്നാ വിചാരം. ഉം—അ
തൊങ്ങപാടു് നടക്കം!”

“നടത്തുവേണി. തൊൻ നടത്താം.”

“അതാ എഡൻ പറഞ്ഞതു— ഇപ്പോൾ അവരെടാടാ സ്കൂളാനും.”

“എടി!”

“ഞാം...!”

“നിരക്കുന്നു പാതകക്കു ചിലയ്ക്കടി.”

“നൊ ഉറക്കു ചിലച്ചാലു്?”

“അയലത്തുകാരു് ഉറങ്ങിക്കാട്ടടി.”

“അവരോടു് ഉറങ്ങാണു് തൊൻ പറഞ്ഞതാം?”

“നിന്റെ ദാവിനു് നീളം കൂടിപ്പോയു്! തൊനെ നൊ ചെയ്യാം?”

“നേരം ചെയ്യേണ്ടു്. എന്ന വീടിക്കാണ്ടാക്കി യേരു്.”

“അതു് തൊന്ത്രപ്പും തീരമാനിച്ചു്.”

* * * *

അനും ഭാരയും തീരത്താവും രണ്ട് മറിയായിക്കിട്ടും. അതുമായം. മിഥ്രാ-ശ്രീലൂ; അതുമായം സംസാരിച്ചില്ല! എന്നാൽ മറിയായിലെ കുപ്പിടിച്ചു ഇരക്കിലേയ്ക്കു് രണ്ട് പേരും നെട്ടവീർപ്പുകൾ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭർത്താവു് നേര മുഴും; ഭായ്യു നേരു് തെരഞ്ഞും..

മലതു് വീണത്രക്കാണി. നല്ല തന്ത്രപ്പു്. തെരന്തുകൾ കോച്ചിവലിയുണ്ടും. അഞ്ചിത്തു പാതിരാവായപ്പോരം മറിയാമു ഇരക്കിലുടെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

“പുതപ്പുവേണ്ടി?”

നിറ്റേബും!

“ജലദോഷം പിടിച്ചുകൊം.”

നിറ്റേബും!

“നാവിാങ്ങിയോ?”

നിറ്റേബും!

“കെർത്താവെ! എന്നോടു കൂടുന്ന കാണിച്ചാലെ
നും ലാം? ജലദോഷം പിടിച്ചാലെ.....!”

“ചതേതാട്ടടി. നിന്മക്കുന്നും?

“എന്നിക്കാനുംലെ...?”

“നേരങ്ങാൻ സമ്മതിക്കാലീപ്പന്നേണ്ടി?”

“നിങ്ങളുടെ അതു പറയാം. ജലദോഷം പിടിച്ചാ
ണ്ടാനാ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട്?”,

—മറിയാമു കമ്പിട്ടിയുമായി ലോഹപ്പണ്ഡി കട്ടി
ലിന്ന സമീപിച്ചു. അയാൾ നീഡ്യലനായിക്കിടക്ക
കയാണു. അവർ കമ്പാളി അയാളെ ചുതപ്പിച്ചിട്ടും,
അയാളുടെ ഭാരികിൽത്തന്ന തുരന്ന —

“എന്നോടു പിന്നേഞ്ഞും?”

നിറ്റേബും.

“നിങ്ങളുടെനോടു പിന്നേഞ്ഞാണും?”

നിറ്റേബും.

“ശാന്ത് വെറുതെ പരാത്തനാലും?”

“എത്ത്? ”

“അവരിക്ക് ഫോ കൊച്ചിത്തന്ന്.”

“വെരുതെയെന്നിനാ പറയുന്നേൻ. ?”

“അവളും യൂർക്ക് കടംതന്നില്ല.”

“അതിനു.....?”

“അതിനവെള്ള ഒരു പാടം പഠിപ്പിയ്ക്കണം.”

“എങ്ങിനെ?”

“നിങ്ങളിൽ അവളും സ്നേഹമാണെന്നും നാട്ടകാർ അറിയണം.”

“ഉണ്ടു.....ോ?”

“തൊന്പരായും നിങ്ങളും അവരിക്ക് ഫോ കൊച്ചിത്തെന്നും.”

“ഉണ്ടാണ്!”

“അതവള്ളടട കെട്ടും അറിയും.”

“അതിന്റെ കരവും എന്നിയ്ക്കേണ്ടും?”

“അതും സാരല്ലൂം.”

“ഉണ്ടാണ്?”

“അയ്യാളും അവളെയാണും ഉപേക്ഷിയ്ക്കും.”

“അവടി പെണ്ണും!”

—മറിയാമും അയ്യാളുടെ മാറോടും അമൻ—

“തൊനട്ടിപ്പുതും നിന്നും ഭന്നാറോടും?”,

“അതും സാരല്ലൂം.”

“എന്നീക്കും വെരുക്കണം.”

“എൻറിക്കീനും. കരയും ചോദണകും.....”

തൃഖർണ്ണപരക്കി!

வட்டினியுடெ கால்கள் தீவிழுவிடப் போன்றொ
ஸ்திரங்கள் அதைகள், அது வாத்து சொற்றால்லது. ஜி
விதேஷ்டாரணமாக கரினிழ்கள் ஏரியிலை அவையில் முவ
தர்^२ கை செஷ்டத்திற்கு குதிரிடிடு. அவன், ரோயில்
சூடு திருக்கி பாத்துக்கூடியினா ஜநஞ்சுத்தொட
விழித்துவோடியு:

“എവിടെയാ കണ്ടതില്ലോരഹാ ?”

ജനക്രമത്തിൽനിന്നും ഒരു യുവാവും തിരിച്ചറയ്ക്കിനും
അവരെ അഭിയിച്ച്:

“ പ്രോക്കറ്റമുതലാളിയുടെ ബൈട്ടിലാ... ”

அறங்கள் பினை ஈடுபொய்க்கிடுகின்றன. அவர்கள் கண்ணக்கால் மேற்கொண்டு வரும் திட்டங்களை நோக்கி விரிவாக விடுவது சம்பந்தமாக அதை விடுவது என்று கூறலாம்.

പോക്കിയമുതലാളി സ്ഥലത്തെ പ്രധാന ജമിയാണ്. കഴിഞ്ഞ ലോകമന്റായ്ക്കുലുകാലത്ത് അയയ്ക്കാം വെറും ചുപ്പരായിരുന്നു. പിന്നു അയയ്ക്കാം ജമിയായത് ഒരു രേഖൻകട നിമിത്തമാണ്. നാളികേരത്തിന്റെ വല്ലിച്ച വിലയും, കൂറിവെന്തയും അയാളിടെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഉന്നവടിയായിരുന്നു.

പോക്കരമതലാളിയുടെ വീഴ്ചററന്ന് ജനക്രമം തന്നില്ലെങ്കിൽനാണ്. ഒരു നേരത്തെ വിശദപ്രകാശം ജനക്രമത്തിന്റെ ചുട്ടെള്ള ഉൽക്കണ്ണ! , പുമ്പവത്ത് വദർ ധാരികളായ മഹാമാർ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ പോക്കരമതലാളിയമായി “വെടി”പറത്തു പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നും. എന്നാൽ അഴികൾന്റെ ശ്രദ്ധ അഭ്യന്തരം കുറവാണ് കടന്നരചനയിലും. അവൻറെ ക്രാനുകൾ കണ്ണത്തി വിശദപിശാചാട്ടക്കന്ന മണംപ്രകാശം ആവാരം, മുദയം വിശദപ്പിൽ കാഴ്ചന ഭാര്യയും മകൻറെയും അട്ടത്തായീൽനാം.

കണ്ണത്തി വിളിയുന്ന അപാരം അഴികനേയും സമീച്ചിച്ചു. അവൻ തുടിയ്ക്കന്ന മുദയത്തോടെ മണിക്കാലം നീട്ടി. അധികാരം രണ്ട് കയറിൽ കണ്ണത്തി അവൻറെ ഉണ്ടാലുണ്ടാലെ യൈ! ശ്രീചുകൊട്ടത്തപ്പോരി അവൻ ഏക ത്രസ്തി ആഭരം വോട്ടി അറിയിച്ചു:

“മൊയലാളീ— മൊയലാളിനെ തെവംതന്ത്രപ്പാർക്കാക്കെട്ട്—ചെരംമിക്കം കിട്ടത്തന്നും കുട്ടി ശ്രീത്വേദത്. മൊയലാളിക്ക് കണംപിടിയ്ക്കും.”

അധികാരം അഴികനെ തുറിച്ചുനോക്കി; ക്രാനുകൾ വൈളിയ്ക്കു ചാട്ടമെന്നപോലെ! അഡാളം ഫോറ കലന്ന ക്രാനുകൾ കണികപ്പോരി അഴികൻ ദയപ്പംഭിതനായിപ്പോയും. അധികാരം അലറി:

“ഹ. പട്ടി! ചെരംമിക്കം, കിട്ടംത്തന്നും! പോട കൂട്ടം പയാതെ. അവർക്കുന്ന വന്നാലും?”

അഴികൾന്റെ നാഡു് കരളിലേയ്ക്കു് വലിഞ്ഞതായി തോന്നു. ദിണ്ടാൻ വയ്ക്കു് അവൻ അഭിമാനിയായ തൊഴിലാളിയാണു്. ഭാര്യയും മകൾം വരാശ്രതതു്, അവർക്കു് ഉട്ടക്കവാൻ തുണിയില്ലാണബിട്ടാണൻസു് പറയുവാൻ അവൻ മടച്ചു്.

അതു കടിച്ചിൽ എത്തുക ഒരു തുണി മാത്രമാണുള്ളതു്. രണ്ടപേരുക്കു് നാണ്ഡും മരയ്ക്കണം. അഴികൾ ജോലിയ്ക്കു് പോക്കേം, ഭാര്യ കടിച്ചിലെ മുതളിൽ പരിപ്പുണ്ടാനായെങ്കെന്നു കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുകൂടം. അവൻ ജോലി കഴിച്ചു വന്നിട്ടേവണം ഭാര്യക്കു് വെള്ളിക്കുരിഞ്ഞാൻ—

ഒരു തുണി വാങ്ങണമെന്ന അഭിനാഭവരം അഴികനിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടു്, ദിവസങ്ങൾം തന്നെയല്ല; വാരങ്ങളും അതിജീവിച്ചു് ഹാസ്സങ്ങൾക്കും അവൻറെ മുൻപിൽ കടന്നവന്നിട്ടുണ്ടു്. ജോലിയില്ലാത്ത തൊഴിലാളി എങ്ങിനീകരണ ഒരു വാങ്ങം? മാസത്തിൽ അരബരാ, എഴും മഴുജോലി കിട്ടിയാൽ അവരു കിട്ടുന്ന കുലി പത്രം നാഡും ഉച്ചക്കണ്ണതിയുമാണു്. ദിവസവും സന്ധ്യയോടു കൂടി നിരാഗയോടെ വന്നകയറന്ന അഴികൾ ഉട്ടതുണി ഉള്ളിത്തു് ഭാര്യയുടെ നേരെ നീട്ടേവാരം, അവരും ഉള്ളിലോതുണ്ണാത്ത പുന്നതേരാച്ചും സങ്കടതേരാച്ചുംകൂടി മെരാഴിയും:

“എന്നൊരു തുണിയുടുത്തു നടന്നിട്ടു് പത്രാമതായാണെന്നു.”

ആ പരിപ്പ് ചം അവൻറെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് തുച്ഛമുകയുണ്ടാം, അവൻ പിടംതുപോകാം—കുറ്റിൽ ഉമിതാർഹിയുണ്ടോള! അവൻ നിസ്സധായതയോടെ ഭാര്യയെ ഉറക്കേണാക്കി നില്ലുകയുള്ളതു! അവരും ഏഴുംഖ്യങ്ങൾക്കരയുണ്ടാം, അവൻ അവക്കു സമാശപസിപ്പിയ്ക്കും:

“നാമക്ക്” എന്ന നല്ല പണി കിട്ടുക!”

ജന്മയിടെ അഴിക്കരും രണ്ടാഴ്മ അട്ടപ്പിച്ചു് പണിക്കിട്ടി. തൊഡിപ്പ് കരിക്കല്ലെന്നിരത്തുന്ന പണി. ആ പണി കിട്ടിയപ്പേരം അത്തവണ ഭാര്യക്ക് എന്ന തുണി വാഞ്ഞണമെന്നു് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. വളരെയെല്ലാം പിത്രക്കിച്ചിലവുചെയ്തിട്ടു് അവരും ആ അഴമുള്ള ക്കേനകാൽ തുപ സന്ദാദിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

അന്നാംതു അവൻറെ ശരീരത്താട്ട് പററിയേണ്ടി കിടന്ന ഭാര്യയോട്ട്, അവൻ പറത്തു:

“നീലി—എല്ല നാളോടെ തുണി മേടിയ്ക്കും.”

അന്നേരം നീലിയുടെ കുറ്റിക്കറം ഉണ്ടെന്നായ ആന ദത്തിനെന്നു തിരിച്ചുയിൽ നീലനക്ഷത്രംപോലെ പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ണം.. അവൻ അവക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും പുണാന്. അപ്പേരിലും അവരും പ്രോബിച്ചു:

“നേത്യം—അതുപോലെ ചുതീപോലെ തീന്നീലും?”

അന്നറക്കത്തിൽ, നീലി ഒരു ചുതുമണ്ണടച്ചതാം അവൻറെ മുൻപിൽനിന്നു് മന്ദഗസിക്കുന്നതായ ഒരു സ്ത്രീയും അവൻ കണ്ണം.

പിറേനും അവൻ ഉടക്കമുന്നായിരുത്തും ആക്കി
തു് നീചയിടു പ്രകാശമുള്ള വദക്കാശായിരുന്നു. അവൻ
എസീറൈ നേരു ചൗഡാ റിലേ ടിജുൾക്കുടയിലേഖക്ക്
പോയി. തൃശ്ശൂരികൾക്കുണ്ടാം വല്ല വില്ലഭാന്തം
പാവം അഴകൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. * * *
സുമിള്ള തൃശ്ശൂരി ആ കടയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പിന്നും വൻപിള്ളാലുണ്ട് കച്ചുവെം നടക്ക
നു രണ്ടുമുന്നു കടയിലും അവൻ തൃശ്ശൂരി തിരക്കി. ഒറ്റ
ഞും അവനു് അതവസ്യമുള്ള തൃശ്ശൂരില്ല. അപ്പോഴാണു്
ങൈ തൃശ്ശൂരി കുട്ടിവാൻ വളരെ വിഷമുണ്ടെന്നു് അവൻ
മനസ്സിലുക്കിയതു്. സപ്പജനപക്ഷവാതവും, തുപാർശി
യും എവിടേയും തലയുള്ളത്തി നില്ക്കുന്ന; കരീഞ്ഞെന്ത ആ
റംഗേഖാംബായും!

അവന്നാകെ നിരാഹതേനി. അവസാനമായി
അവൻ നൈ കടയുടെ മുൻപിൽ വന്നനീനു. അവ
ണ്ണൻ മുംഗിതം മനസ്സിലാക്കിയ കടഴതലാളി, അവനു
അാഡിയില്ല:

“താൻ അരങ്ങേഷിക്കുന്ന തൃശ്ശൂരി മുവിടേയുണ്ടു്. അ
മുഖ്യപ്രധാനു് വില, കാഞ്ഞം രഹസ്യമായിരിക്കുന്നു.
അംഗുഘ്യപ്രയുട്ടുകളും!”

അഞ്ചുത്രുപ! അവൻ ഞെട്ടു! അഞ്ചുത്രുപ തെമ്മി
ച്ച കാട്ടിട്ടുള്ള ദിനങ്ങളേ അവൻ സുരിയുണ്ട് തുമി
ച്ച.

അവൻ അതീവ നിരാഗനായി.

പതിനഞ്ചുവയടക്ക തുണിക്കു് അംഗ്രേഷ്! കരി വൈന്ത.....കരിവൈന്ത.....! കരിവൈന്ത ന ടത്തുനവതക തലയിൽ ഇടിത്തീ വീഴ്ക്കു—അവൻ പ്രാ ത്മിച്ച.

അവന്ന് വീണ്ടും ജോലിയില്ലാതായി. അക്കാര സംക്രാണ്ടു് അവൻറെ കടിലിൽ തീപ്പുകൾ ഉയരാട്ട യുമായി. പട്ടിണി ആ കട്ടംവെത്തത നശിം ചാണകിൽ നു. രണ്ടുമൂന്നുവയസ്സം മൃഗപ്പട്ടിണിയായപ്പേരേ എണ്ണീ രം നടക്കാൻ തുന്ന വയ്ക്കാതായി. എന്നാലും അഴുകൻ വേച്ചവേച്ചനടന്ന് ജോലി തിരക്കാതിരിക്കില്ല. പ കൈ, ജോലിയില്ല. ജോലിയില്ലായ്ക്കുട അന്ധയു യിൽ അവൻ ഒരു പന്തരംപോലെ കൊണ്ടി.

അങ്ങിനെ ടുനാർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഓന്നറക്കമു ണ്ണൻ്ന് എഴുന്നേറര അഴുകൻ്ന് കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു്, റോധിൽക്കുടി തിരക്കില്ലാത്തുകാണടിരിക്കുന്ന ജനക്കു ട്രത്തരാധാണു്! ഇന്ത്യക്കു് “സപാതഗ്രും”എന്ന എന്തോ നുന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ, ആയതുകാണ്ടു് പോകിൽക്കു തലാളി ആ നല്ല ദിവസത്തിൽ ഒരു കണ്ണതിവീതതു് നടത്തുന്നരബന്താം അവൻ ഫാറിഞ്ഞു. രഹാർക്കു് രണ്ടു കയിൽ കണ്ണതി കിട്ടിം. ഓ! രണ്ടു് കയിൽ കണ്ണതി കി ട്രിയാൽ അവൻറെ കട്ടംവെത്തിനു് എന്താകാനാണു്? ഒരു തുണിയും കുടി ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുഡിൽ....!

അഴികൾ” വലിയ കണ്ണിതം തോന്നി.

അവൻ കിട്ടിയ കാത്തിയുമായി വേച്ചുവേച്ചു നടന്നു. അദ്ദേഹം അവൻറെ ചീറ്റ ഒരു തുണിയുടെ അംഗഭാവം ചാജിച്ചിരുന്നു.

ചൈ-ട്രണാജര് “സംഖവിച്ഛത്”. മനോഹരമായ ഒരു സ്ഥി അവൻറെ തചയിൽ പറന്നവീണിരിക്കുന്ന! അവന്ത് എടുത്ത നിവത്തിനോക്കി. ഹാ! എത്ര മനോഹരമായ തുണി?—പച്ച; വെള്ള; ചുമപ്പ്. വെള്ളത്തു ഭാഗത്ത് നൃത താഴരപ്പ് മന്ദസിച്ച നില്ലക്കുന്ന! അവൻ ആ മുറാദത്തോടെ ചുറരും കണ്ണാടിച്ചു. അതുണ്ടാ? ആ തുണി അവൻ “എറിഞ്ഞെകാട്ടത്തത്തു്”? അവൻ അതും കണ്ടില്ല. എപ്പിട്ടും അതുപോലെ അഭ്യന്തരം തുണികൾ വലിയവലിയ മാളികകള്ക്കേയും പീടികകള്ക്കേയും മുകളിൽ അട്ടിയുല്ലുന്നതു് അവൻ കണ്ട്.

അവനാ തുണി മടക്കി, കണ്ണിൽ തിരക്കി വീടിൽ എത്തി. എന്നിട്ടു് ഉട്ടതുണി ഉരിഞ്ഞു” ഭാര്യക്ക കൊട്ടം. പിന്നെ ആ മനോഹരമായ തുണി അവന്നട്ടു. അവൻ ചുതിയ തുണി ഉട്ടതുകണ്ടപ്പോൾ നീലിയുടെ ദുഃഖാശം, ആടക്കാനാവാത്ത ആനന്ദത്തിന്റെ പ്രകാശമുള്ള പ്രഭാവിശി വിരിഞ്ഞു നിരത്തുന്നുണ്ട്. അവൻ അവനെ ബാധ്യപ്പെട്ടത്തി:

“നീ ബേംചേന്നു് കണ്ണതിമേടിയുള്ളു്—”

*

*

*

*

പീറിറ ദിവസം ആ ടുതിയ തുണിയുമുട്ടത്ത് ജോ ഫി തിരക്കി ഇരങ്ങിയ അഴിക്കന്ന മുന്നനാലുപേര് തന്റെനീറത്തി. അവൻ അവന്റെ നേരെ ചീരിയട്ടതു.

“ഹൗ കൊടി നീംക്കുവിംസൻ കട്ട.”

“കൊടിയോ?”

“ദോ, അവന്” ഹരേനൃത കൊടി കണ്ണാലുന്നുട. ഇപ്പോഴെല്ല ഇവൻറെ നടക്കു് തകണ്ണണംതു്”

നീമിഷാബ്ദം, അവൻറെ ചുറ്റം അരുളുകൾ തടിച്ചു കുടി. അഴികൾ “നീംതന്നെ മഹസ്സിലായില്ല. അവൻ പകച്ചനിന്ന. ആ കൊടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അലറി:

“തങ്ങളിക്കൊടി അനേന്നും നടക്കാത്ത ഇടമീ സി. ഒന്നുട പട്ടി തോക്കപോലെ നിൽക്കുന്നതു്?”

അഴികൾ “അപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പറയണമെ നാണായി. അതിനിന്നിടയിൽ കൊടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അവൻറെ നേരെ, അട്ടിനെന്നു നേരെ ചെന്നായ എന്ന പോലെ ചുടി. ആ കൊടി അയാളുടെ കയ്യിലായി. അവൻ പരിപൂണ്ട നഗരത്തേയുടെ ആ നട്ടരോധിയിൽ തലക്കനിച്ച നിന്ന. കരളിയിൽ കരിനേരിം കടക്കുന്ന വേദനയുണ്ട്. അവൻ അവമാനിതനായി!

“കളിൽ.....കളിൽ!”

“പോലീസ്.....!”

ആ റംഗത്തെയുള്ള് ഹാടിയെത്തിയ നീലിയും മകരം അശ്വകൻറു നീസ്യമായാവസ്ഥയും, ബഹുതയും കണ്ണുകളിലെപൊത്തി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

അവൻ ചുറ്റം കുടിയ ജനങ്ങൾക്ക് ആ റംഗം രസംപിടിപ്പിച്ചു. അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പെട്ടേൻ. അങ്ങോടു കടന്നവന്ന രോംക് ആ പ്രതിലോമ പ്രവത്തി കണ്ണനില്ലാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. ആ മരംഷ്യ സ്നേഹി, തന്റെ തോഴ്ത്തിൽ കിടന്നിരന്ന മണിക്കൂത്തു് അവൻറു നേരെ നീട്ടി. അവൻ ആ തുണി വാങ്ങി യുട്ടതു്, ചുറ്റുമൊന്നു് തലയുത്തിനോക്കി.

പോലീസ് വന്നു് അവനെ സ്നേഹിലേയുള്ള് കൊണ്ടുപോയി. നീലിയും മകരം പിന്നാലെ, നേരുത്തടി ചു് നിലവിളിച്ചേംടി.

രൈതതൻ വിളിച്ചുപറത്തു:

“അവൻ മുന്ന കരമാണു് ചെയ്തിരിയുള്ളന്നതു്. കൗം, കൊടി കട്ടതിനു്. രണ്ടു്, രോധിൽ നൃത്യമായി നിന്നുതിനു്. മുന്നു്, ഇന്ത്യയുടെ കൊടിയെ അപമാനി ചൂതിനു്. അതാണു് വലിയ കരം. കൊടിയെ അപമാനിയുണ്ടാൻ പാടില്ല.”

അപ്പോഴം ആ രോധിൻറു ഇരുണ്ടാഗത്തുമഴ്ച വലിയ മാളികകളുടേയും, പീടികകളുടേയും മുകളിൽ അനവധി ത്രിവർണ്ണപതാകകൾ കാരാറിൽ ഉല്പത്താടിയിരുന്നു. അവ ആ. പ്രതിലോമപ്രവത്തി കണ്ണുകളിൽ പൊട്ടിച്ചിരിയുള്ള നാതായി തോന്നി.

* അപ്പാസിൻറു കമയുടെ ആദ്ധ്യാത്മഖാം.

ആദ്യപരിപ്രീടി

അങ്ങീന താഴ്വരിൽ ചീലർക്ക് അത്തരം ഒരു ചീ
ന കടന്നക്രമിയതു സ്ഥാനവികമായിരുന്നു.

അതിനു് കാരണംശഭായിരുന്നു—മകരമാസം ഉത്ത
വഞ്ചിട്ടെ കൊള്ളിയാണോല്ലോ? ഒരു “മല്ലത്തറയും രണ്ട്
കരിക്കല്ലുമാണെങ്കിൽ അവിടെ കൊട്ടം പാട്ടം, തുഷ്ടിലം
നിശ്ചയമാണു്. നാട്ടുകാർക്ക് പോന്നോണ്ടപോലെ
അത്തരം ഉത്സവങ്ങൾ ആളൂട്ടവുമാണു്. വർഷംപുതി
പുല്ലും റൂച്ചകളും, കാചക്കും കാടുകികളും, ഭാർത്തും ഭർ
തതാവും കട്ടികളും—ഈരുക്കുത്തോടെ കുട്ടിനു ഒരു ദിവാ
പനം.. ! വാന്നുവരത്തിൽ അവിടം കാണണ്നവർക്ക്
സഹത്പര്യം, ധീരവുമായ ഒരു പുതുലോകത്തിന്റെ പരി
വിയെ സൃഷ്ടിയ്ക്കാം.

താഴ്വരിടെ ആധിക്യപക്കാളിമാണഭായിരുന്നു രഹസ്യം.
അഡ്വൈസറും പരാമരാൽ റാണ്ട് മല്ലത്തറയും, ഒരു കൊ
ട്ടിലം മാത്രമെയ്തിട്ടും. മല്ലത്തറയെല്ലാം പഴക്കി ജീർണ്ണിച്ച
അഡ്വൈസറും പരാമരാൽ പ്രതീതിയാണു് ഉള്ളവാക്കന്നതു്.
കൊട്ടിച്ചിന്റെ കൂദായമെല്ലാം അടന്റപോയതുകൊണ്ടു്,
മെയ്യുംകെ ഉഴുക്കെടി ബാധിച്ചേപ്പോലെ തോന്നു്.

ഉത്സവം കഴിഞ്ഞാൽ അള്ളക്കിട്ടുന്ന എത്തിനോ കണരില്ല. ദിവസവും ഒരു പത്രം അവിടെ അന്തിമത്തിരിക്കുന്നതില്ലവയ്ക്കാൻ വരും. അതുമാത്രം. പിന്നെ അട്ടതെ വർഷം ഉത്സവം വരുമ്പോഴേയ്ക്കും അന്വലുറരം പുത്രത കിട്ടിപോലെയായിരിയ്ക്കും.

പാശഭ്രംബം അംഗവലത്തിലെ ബഹുവാടു് പ്രശ്നം സാഹമാണെന്നു! തൊന്തു കശ്ചരാഷിസിയുംനോരും എൻ്റെ അമ്മുമു ആ അന്വലത്തിലെ വൈദിവാടിനെക്കുറിച്ചു് അതിശയോക്തി കലന്തു ഭാംശയിൽ പലപല കമ്മകളും പറത്തുത്തും. നാട്ടിൽ ബാധിയുംനു കോളിയും, മസുരിയും ആ അന്വലത്തിൽ ഒരു നൈവിളക്കോ, “പരയോ” നേന്നാൽ എല്ലാം അവികലശാന്തമാക്കുംനു!

പക്ഷം, അനും ആ അന്വലന്തതിലുക്കാർ കരപ്പമാണികളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവിടെതെ ഒരു ദേവാണ്ഡം കുട്ടത്തു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ശക്തി നാശിപ്പിനും കരഞ്ഞുകുന്നതു വരികയാണു്. ഈ നീതെത്ത അന്വലന്തതിലുക്കാർ ആ സ്ഥാപനത്തിൽനിന്നും മുതലെടുക്കുന്ന തേരും കരിങ്ങാലീകളാണു്.

ഒരു ക്ഷമമുന്നുവു് തൊന്തിലെ കടന്നപോയപ്പോരം അന്വലമുറരത്തു പുല്ലുകളെല്ലാം ചെത്തിനീക്കി, ദുരന്തിയാക്കിയിരുന്നു. ക്രൂരതെ ഒരു നെട്ടലീളത്തിൽ പണ്ടു അവിടെ ഉയന്നിരിയുണ്ടാ; അന്വലഭിത്തിക്കളും പുണ്ണാമ്പുകൊണ്ടു് മെഴക്കി മേന്തി വരുത്തിയിരുന്നു. ആഡ

പ്രോഫാണ്ടു് അവിടെ അടച്ചത്തന്നെ ഒരു ഉത്സവം നടക്കു
മെന്നറിഞ്ഞതു്.

അങ്ങനും എന്നില്ലെ വെരുമൊരു തോന്തലംഡായി.
അതായതു്, ആ അമ്പലത്താൻിൽ ഉത്സവത്തോടു് അനന്ത
സ്ഥിതി എന്തെങ്കിലും ഒരു കലാപ്രദർശനം നടത്തിയം
ലെതാണ്ടനു്! ഇക്കാലത്തു് എത്രു് ഉത്സവസ്ഥലജ്ജിലും
ഒരു നാടകമോ, അല്ലെങ്കിൽ മന്ത്രപ്രദയങ്ങളേ പീ
ടിച്ചുലജ്ജന കമാപ്രസംഗമോ സാധാരണന്നയാലു്?

തോന്തന്നും ആരാധനയം ഉടൻതന്നു ബഹുമാന്യരായ
പില സൗഹ്യത്തുക്കുളു അറിയില്ലെക്കയാഡായി. അവക്കിം
അക്കാദ്യം സപീകാര്യമായി തോന്നി. അങ്ങിനൊ ഒരു
നാംക്കശ്ശേഷം അമ്പലത്താൻിൽ നടക്കുന്ന ഉത്സവങ്ങളാടന
ബന്ധിച്ചു് ഒരു കമാപ്രസംഗവും നടത്താൻ ഏതെങ്കിലും
തീരുമാനിച്ചു.

തീരുമാനം പ്രവർത്തിയിൽ ഒക്കാണ്ടുവയ്ക്കാനു്
എങ്ങപിം ബുദ്ധിമുട്ടിയതു്. ചെറിയതോതിൽ ഒരു തുറന്തി
അമ്പതു് ത്രപയൈക്കിലും തുണ്ടരാക്കു് ആവശ്യമായിരുന്നു.
ആ തുറന്തിഅമ്പതു് ത്രപ എങ്ങിനെ നേടുന്നമെന്ന ഫ
റ്റേം എങ്ങുള്ളൂ കൂടുക്കി.

“ശരീ—നമക്കു് വല്ലവരേയും സമീപില്ലോ. ആ
കൈകിലും സംഭാവന തരാതിരിയ്ക്കില്ല. നാഞ്ചികാം തീരെ
അധിവത്തിച്ചിട്ടിട്ടില്ല.”

കുട്ടതിൽ നെജൊളിൽ രോദം മൊഴിഞ്ഞു.

കരച്ച് ശ്രദ്ധയിപിശപാസം നെജൊദംകണക്കായി. സംഭാവന ആരും തരാതിരിയ്ക്കുമ്പോൾ നാട്ടിൽ പട്ടി ണിച്ചും തൊഴിലില്ലായ്ക്കുമ്പോൾ. എങ്കിലും ഇക്കാൽത്തിൽ നെജൊദം നീറാശരാകേണ്ട. നെജൊദം നാട്ടിലെ ബുർഷപാ കുഴേയും, പെററിബുർഷപാകാളേയും, പിന്നെ ഇടത്തര കിാരേയും ഉറംകാളിക്കുന്ന തൈന്തറിഞ്ചുവരു “അപയുടെ “ലീനു” തയ്യാറാക്കി.

അപ്പോറം കുട്ടതിൽ രോദം അനേപശിച്ചു:

“കാട്ടികൻ അതായിരിയ്ക്കും?”

“ഹാ! അതിനു വിഷമകില്ല. നൃക്ക് ആ മയ്യനാട്ട് വാല്യാശര വിളിച്ചുംലെന്താ?”

വാല്യാർ കാടുകനായ കൂൺചുട്ടുടൻ പറഞ്ഞു.

—അതല്ല; രാമചന്ദ്രനെ മതിയെന്നായി വേറോ രാദം. അവക്കെട വിംബാജജോളിൽനിന്നു മൊഴിഞ്ഞു എന്ന് മുക്കു തലോടിയിൽനേരുക്കുള്ളൂ. അതോടു ആശം ബുറ്റാ—അമേരിയ്ക്കൻ മുംബുളി നയമെന്നു “തെററിഡരി ആ കുട്ടകാർ എൻ്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു:

“എന്താ! തനിയേണ്ണാണം പരയാനില്ലോ?”

“ഉണ്ട്.” എന്ന് സെഞ്ചുതയോടെ അറിയിച്ചു. “നമ്മരം നീഡുയിയ്ക്കുന്ന മുലധനം തുറരിഞ്ചുവരു” അ പദ്മാണം. ഇംഗ്ലീഷാധികാരി വാദ്യാജം പാംക്രി യും പോയമോ?”

അപ്പോരം എല്ലാവക്കും സംശയമായി. എല്ലാവക്കും കണ്ണകൾ എൻ്റെ നേരെ തിരിത്തു.

“അതു ഗോപിനാമനായാലെന്താ? അയാളും പാർട്ടിയും ന്തറിഞ്ചുവതിനു” പോയം.”

എൻ്റെ അഭിപ്രായം എല്ലാവക്കും ചൊക്കുക്കണ്ണുന്ന സപീകരിച്ചു. അന്നതന്നെ കാമിച്ചനു് ചൊരും, ഒന്നടക്കില്ലു് അച്ചടിപ്പിയുള്ളതിനു്” ദോശേയം എർപ്പുചെട്ടതി.

പിറു ദിവസം തങ്ങൾ ലഭ്യമായി എൻപ്പെട്ട്. ലഭ്യിക്കുന്ന മുൻവരിയിൽ നാട്ടിലെ തലയെടുപ്പുള്ള രണ്ടുപേരാണു് സ്ഥലംപിടിച്ചിരുന്നതു്. അവരുടെ വന്നിച്ചു സംഭാവനകളുംയീരിയ്ക്കും. തങ്ങളെ വിജയിപ്പിയ്ക്കുക.

തങ്ങൾ എൻറെട്ടത്തിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ മഹത്തായ തിനാൽ, തങ്ങൾപും അരംസരണംഗിലും ചുമതലാഖോധ മുള്ളവക്കമായിരിയ്ക്കുന്നും. ചീലപ്പോരം വബിയ വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തങ്ങൾക്കു് നേരിട്ടേണ്ടതായിവക്കും.

തങ്ങൾ ആദ്യമായി സമീപിയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുതു് ഒരു ശങ്കരണ്ടുതലാളിയെയാണു്. പണ്ടുള്ളതു കൊണ്ടു് അയാൾ, അല്ല; അദ്ദേഹം നാട്ടിലെ പ്രമാണിയാണു്. പത്രതാ നാലുതോ പ്ലാവോലെ കുറ്റി തങ്ങളുടെ മുൻപിലേയ്ക്കു് വലിച്ചുറിയുവാൻ അദ്ദേഹം മടിയ്ക്കുയില്ല. നാളികേരത്തിന്റെ വല്ലിച്ചു വിലയും

കരിയെന്തയും അല്ലെങ്കണ്ടിന്റെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ രണ്ട് സംബന്ധികളാണ്. അതു നിലയിൽ തൊജ്ഞം എന്തി എന്ന് നിരാശപ്പെടും—?

തൊജ്ഞം ശക്കരൻ മുതലാളിയുടെ പട്ടികയറി ചെന്ന പ്രസ്താവം, അല്ലെങ്കം തന്റെ “കവ”വയർം തലോടി മും സാപ്രിഞ്ചയുമായി “സാംഖ്യ”ടിഡ്സ് കയായിരുന്നു. തൊജ്ഞം ഒരു കണ്ണമാത്രയിൽ അല്ലെങ്കണ്ടിന്റെ മുഖം ഗൗരവം ഷൂണ്ട്, കാട്ടപോത്തിന്റെതുപോലുള്ള അല്ലെങ്കണ്ടി ന്റെ കുണ്ണുകൾ തിള്ളാം. ഒപ്പേക്ഷ, അവക്കെട നമ്മ് സല്ലാപത്തെ വിരാമമിട്ടുണ്ട് തൊജ്ഞം സമാഗ്രമമായിരിയും അതു”.

പട്ടികയറി ചെന്ന തൊജ്ഞം ക്രൂരത്തിൽ കൂൺഡ്രൂട്ട് കുണ്ട് ശക്കരൻമുതലാളിയെ ഒന്ന് താണ്ടുതൊഴുതു. അതു” മനസ്സാക്ഷിയെ മലിനപ്പെട്ടതുന്ന രേഖപ്പൊടാക്കയിരുന്നു. എനിയും” അതു” രസിച്ചില്ല. കൂൺഡ്രൂട്ട് എന്നു ഒന്ന് നോക്കി; ഒന്ന് കടാക്കിച്ചില്ല. അതു കടാക്കുത്തിൽ “കാര്യംനേടാൻ കൈതക്കാലും പിടിയും” നേരുന്ന ഒരു ദഹം സത്യം മുറിച്ചിരുന്നു.

പൂർവ്വാർത്ഥിന്റെ തിണ്ടുകയിൽ അകത്തു” ധിക്കാരവും പുറത്തു” സാമ്പര്യംനുമായി കീള്ളുന്ന തൊജ്ഞം അല്ലെങ്കം ചീം ചീംമാനും” നോക്കി. കാട്ടപോത്തിന്റെതുപോലുള്ള ഒരു കുണ്ണുകൾ ചീംചീം തിള്ളാം.

“എന്താ വന്നതു?”

പുവൻകോഴിയുടെ ശ്രദ്ധത്തിൽ അംഗ്രേഷം ആരംഭിച്ചു:

“ഒന്നു കാണാൻ വന്നതാണോ.”

മുള്ളംചേരുട്ടൻ്തന്നെയായാണോ” മറചടി പറഞ്ഞതു.

“അംഗ്രേഷുള്ളി.

ങ്ങൾ മലിനം തട്ടിവിട്ട സംതൃപ്തിയോടെ അംഗോർ പ്രാണപ്രായയെ നോക്കി ചിരിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ ആരംഭിച്ചു മാതിരിയുള്ള “വാ”തുരക്കലായിരുന്നു.

അംഗോപ്പേരും മുള്ളംചേരുട്ടൻ്ത് ലിസ്റ്ററു് അംഗ്രേഷർ കുറിപ്പിന്റെ നേരെ നീറ്റി. അംഗ്രേഷം ലിസ്റ്ററു് വായിച്ചു് ഗൗരവത്തിൽനിന്നു താഴ്ചയെല്ലാ നോക്കി. എങ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ണെയെ പുണ്ണൻനില്ലെന്നുണ്ടാണ്.

“നിങ്ങൾ ഇരഞ്ഞിത്തിരിച്ചു കാര്യം നല്ലതുനെന്ന. ഈ തൊക്കെ നമ്മക്ക് വേണ്ടതാണോ.”

ഹൃദയത്തിലപ്പോറും, വാദ്യവത്തിൽ സംഗോഷത്തിന്റെ ഒരു നീരോട്ടമണ്ഡായി. സുഹൃത്തുകളുടെ ഹൃദയ അളളിലും അന്തരം ഒരു നീരോട്ടം നടന്നിരിയ്ക്കുന്നും. ।

“എന്താ മരിക്കമാകാലക്ഷ്യപ്പെമ്പനവുംഉണ്ടോ?”

ഈകരംമുതലാളി സംശയം ഫോറിച്ചു. കാര്യം കിഴുപ്പത്തിലായി. അംഗോപ്പറീ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ വിലപിടിച്ചു സമയം കരെ പോകം. ഒരു

കിലും, പറയാതെ ദക്ഷമോ—? മീണ്ടേള്ളടക്കന്തനെ അരു തേവാറി ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവാശം നൽകി. അതെ പ്ലാം കേടുകൊണ്ടിരുന്ന അട്ടപ്രധാനം എന്ന ചീരിച്ചതേയു ഒരി. എന്നിട്ട് പ്രാണപ്രിയയെയും ഗോനോക്കി.

“ഇതിന്” പണച്ചിലവില്ലോ?”

മിസിസ്സ് “ശകരൻമുതലാളിയാണോ” അതു ഫോട്ടും തട്ടിവിട്ടതും. സൗഖ്യമുള്ള ശമ്പുംബാണോ അവകാശതും. തെ അദർശ എല്ലാവരും ഒരമിച്ചു പറഞ്ഞു:

“പിന്നെല്ലും—അതിനാണോ” നിങ്ങളെല്ലാക്കു സമീപിച്ചതും.”

“കാണാൻ വലിയ മോഹനണ്ട്. പക്ഷേ; വരം—”

അവർ ശകരൻമുതലാളിയെ എന്ന ഗോക്കി.

“വന്നില്ലെങ്കിലും തെങ്ങൾക്കൊരു ചുഡാമില്ലോ” എന്നു പറയാൻ തോന്തി. പക്ഷേ; പറത്തതും!

“വരണം. എല്ലാവരും വരണം. ‘എല്ലാവരും വരണം.’

“കുടമത്തു” വേറെ അതെല്ലാനുമില്ലും.”

അതു പറംതി തെങ്ങൾക്കുടുത്തായി നടപ്പില്ലെന്നും. അപ്പോഴാണോ ശകരൻമുതലാളിയുടെ അഭിപ്രായം പുറത്തു വരുന്നതും.

“എൻറ കയ്യിൽ ഇക്കായ്ത്തിനും” പണമില്ല.
ഇതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് എത്ര ഇന്നും കിട്ടും? അവ
ങട വിശദ്ധൈ മാറമോ?”

അരുങ്ങേഞ്ഞെട തതപ്രശ്നാനും എന്താണോനും തെ
ങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. തങ്ങൾം ആദ്യമായി സമീ
ച്ചിച്ച ഒരു പ്രമാണിയിൽനിന്നും ഇത്തരം അഭി
പ്രായം കേരംകേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, നിരാശയുടെ നേ
രിയ നീഴിൽ തങ്ങളെ അലട്ടാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം
വിശദ്ധൈല്ലാത്ത ഒരു ലോകം ഏതു സാമ്പത്തികശാ
സൂംകൊണ്ടാണോവോ നിമ്മിയും പോകുന്നതും? ഒരു
പക്ഷം; അമേരിയുടെ പാർപ്പാടികൊണ്ടാകം.

തങ്ങളിടെ കുട്ടത്തിൽ അതുവരേയും മിണ്ടാതി
രുനും മീരു തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സഖാവിനും
ശ്രദ്ധിക്കയറി. അധാരം അറിയിച്ചു:

“വിശദ്ധൈല്ലാത്ത വ്യവസ്ഥിതിയുംവേണ്ടി ചീലർ
സമരംചെയ്യുന്നണ്ടും”. അതിനും നിങ്ങളിടെ സഹായമാ
വയ്ക്കില്ല.”

അപ്പോൾ ഞാനോടു കവിതാരകളം മനസ്സിൽ
കൂളിക്കയായിരുന്നു.

“അവിളിപ്പാണിനെ മൊത്തുവാൻ മാനന്തവും

പോൻപണം തുകിയോരെ—നിങ്ങെ

കൊന്ധവൻതലപ്പുംവും” തട്ടിക്കളിയുന്ന

ചെന്വൻ പുലരിക്കണ്ണാ.....? ”

തെങ്ങരം ക്രഷ്ണാചീത്യിരിയ്ക്കന്നതായി മനസ്സിലാക്കിയ ശങ്കരൻമുതലാളി സ്വപ്രമല്ലം മയപ്പുട്ടതിക്കൊണ്ട് “പാശ്രതു്:

“എന്തിനാ കട്ടിക്കളെ നീഞ്ഞരു ദേപച്ചുദ്ധേപ്പു നന്നു്? നീഞ്ഞരു ചെരുപ്പുക്കാരാണോ്. വിവേകം വങ്ങനേയുള്ളതു്.”

വിവേകം വങ്ങനുള്ള പാലും! ഇതുകൊണ്ട് റാട്ടയഡ്യൂന അഭ്രഹമതരാപ്പോലുള്ളവരുടെ വിവേകം—തെങ്ങരം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചപോയു്

അഭ്രഹമം ചെട്ടുനു് എന്നീറു് അക്കത്തേയ്ക്കപോയി; ക്രൂര പ്രാണമുറിയയും. കരിച്ച സമയം അവർ അക്കത്തു് എന്തോ പിരവിരക്കുന്നതു് തെങ്ങരം കേള്വി. തെങ്ങരം കരുനേരം കാത്തിനിനു. പിന്നെ തിരിച്ചുപോാനു.

അതിനുശ്ശേഷം തെങ്ങരം സമീപിച്ചതു് ഒരു രേഖൻകട മുത്തബാളിയെയയാണോ്. അഭ്രഹമം കരിവെന്തക്കാരനാണെങ്കിലും സഹിദയനാണോ്. തെങ്ങരം അഭ്രഹമതിനു് ലിന്റു് കാണിച്ചപ്പോൾ അഭ്രഹമം പറഞ്ഞു്:

“കമ്മകളിയായിതനു നല്ലതു്.”

“ഈതെ— തെങ്ങരംക്കും അതായിതനു ഇഷ്ടിം. ഏക്കും; പെണ്ണെങ്ങരംകു് കമ്മകളി മനസ്സിലാവുപാ?”

തെങ്ങരിം അന്ത്രേയത്തെ മുഖിപ്പിയ്ക്കുന്ന് അക്കരമിച്ചി
ല്ല. ഒട്ടവിൽ അന്ത്രേയം തെങ്ങളോടു യോജിയ്ക്കുതന്നെ
ചെയ്തു. ധാതുപരതയു പിരിഞ്ഞപ്പോരം ഒരു പത്ര
അല്ല തരികയും ചെയ്തു.

പിന്നെയും തെങ്ങരിം പലരേയും സമീപിച്ചു. പ
ലക്ഷം സംഭാവന തന്നെ. ചീഡൻ ഉസ്വദിനും തരാമെന്നു
പറഞ്ഞു. മറുപടിലരോട് മോബൈൽപ്പോരം അവർ പ
റയുകയാണോ?

“കൊപ്പു കടിയ്ക്കുന്നതിനു” വേരെ തൊഴിലോന്നം
ചെയ്തുകൂടാ അണ്ണേ?”

ഉസ്വത്തിക്കുന്ന നാലുദിവസം മുൻപ് തെങ്ങരിം
നോട്ടീസ് പറഞ്ഞുവിട്ടു. അപ്പോരം അള്ളക്കാടു ഫോറിയ്ക്കു
കയാണോ.

“ആരാണീ ഗോപിനാമൻ?”

ഹാ! ഇന്തി കാമികക്കുന്ന പൊക്കവും വണ്ണവും
നടത്തവും ചിരിയുമെല്ലാം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ട
ജോലിയുമായി.....എന്തുചെയ്യാം!

“അന്ത്രേയം യുവാവാണോ. നല്ലവള്ളും പാടം;
സംസാരിയ്ക്കും. വേണ്ടതു അഴകുമെന്തു്.”

തെങ്ങരിം ജനങ്ങളുടെ സംശയം തിരുത്തിക്കൊണ്ടു
കരതു.

ഉസവദിവസം അട്ടത്തുവരുന്നോടും നാട്ടകാരിൽ ആറുപ്രാദത്തില്ലെങ്കിൽ തിരയടിയുണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നതായി, തെ അദർശ കണ്ട്. അതോന്നു മാത്രമായിരുന്നു തെങ്ങദർശം ആ ഗ്രഹിച്ചതും. തെങ്ങങ്ങളിടെ നാട്ടിൽ ആദ്യമായി കമാപ്പു സംഗം നടക്കുവാൻ പോകയാണെല്ലാം?

ഉസവത്തിനും ഇനിയുണ്ടാക്കുന്ന മുന്നദിവസം, അതിനാട്ടയിൽ വലിയവച്ചിഡ ജോലികൾ തെങ്ങദർശകൾ ചെയ്തീക്കാനാണുവയിരുന്നു. മൈജ് കെട്ടുനും, അതിനു മുള വേണും, പലക വേണും. പിന്നെ അതെല്ലാം കൊണ്ടുവരുന്നതിനും കുപിക്കാർ വേണും. ആകും തെങ്ങങ്ങളും സഹായിയ്ക്കാൻ മനോന്ത വന്നില്ല. തെങ്ങങ്ങളിടെ സഹ നശക്തിയും, ചുമതലാഭോധ്യവും തെങ്ങങ്ങളെ കൈവിയം മനോന്തതെന്ന പോകവാൻ ഫേരിപ്പിച്ചു.

ഉസവദിവസം വന്നു.

മുൻകൊല്ലുങ്ങളെഴു അപേക്ഷിച്ചു അനുബദ്ധപ്പെട്ടു ഇന്നും നന്ദിവിഹിമമായിരുന്നു. കമാപ്പുസംഗമമുണ്ടെല്ലാ! നാട്ടിവല സൗകര്യം പുരുഷരുമായും, വിശ്രാംചിച്ചു ശൈരം മുതലാളിയും പ്രിയസവിയും ഏകുദ്ദേശത്താട്ടു മണ്ണതുകൊണ്ടിരുന്നു കമാപ്പുസംഗമ കേട്ടു.

കമ, വയലാർ രാമവമ്മ മുട്ടു “അത്യിഷ്ഠ”യായി തുന്നു.

മഹത്തായ ആ പട്ടാട്ടു അവസാനിച്ചുപൂരിച്ചു തലയിൽനിന്നും ഒരു വലിയ ഭാരം ചെറിയതുതായി തെങ്ങദർശകൾ

തോന്തി. തങ്ങൾക്ക് നാലു പേരുള്ള് ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു ദുർഘട്ടം ആരോടും പരഞ്ഞതുമില്ല.

പീറേറ്റും ചായപ്പീടികയിലേയ്ക്ക് വലിഞ്ഞുകയും നിയ തങ്ങൾക്ക് എത്താറം പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് കേട്ട സഹിയേണ്ടിവന്നു! ഒരു പേരുകാനും പരിജീകരണും:

“എൻ! എന്തും മരിക്കമാകാലക്കേഷ്ഠവം? അയാൾക്ക് പെണ്ണുണ്ടെങ്കിൽ കളിയാക്കാനറിയാം.”

തെ വിഞ്ഞശമ്പുന്നണി കംഞ്ഞംട്ടും പരഞ്ഞതു:

“എന്തും—അയാൾക്ക് പരഞ്ഞതും കമ്മ്യൂണിസ്മല്ലോ? ആയിഷയുടെ കമ്മ പരയുവം വയലാറിലെ വെടിവെപ്പും, റഷ്യയിലെ വിപ്പുവവും എന്തിനാ ഇവിടെ പരയുന്നു? അല്ലോ! അറിയാതെ ചോദിയുണ്ടാം. ഇവന്മാരെ എന്തെ അമേരിയുടെ കാര്യം വിട്ടുകളാണെന്തും?”

മുഖ്യമന്ത്രി തലയ്ക്കുലിന്നും ചായ കടിയുന്നു
തെ പഴയ തലമുറ പീരപിരത്തു:

“ആ ഭാരത്യാധികാരിയാം കമകളി എത്ര നന്നാർന്നു.”

അഭിപ്രാധികാരിയാം തങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുവോ ശാശ്വതം അവലുന്നതാണെന്നും അവരിൽ ഒരു വന്നും കൈ നീട്ടിയരും.

“അവിടെ കളിച്ചതിന്റെ ഘമലവാടക അതരാ നീറുന്നു നിങ്ങളു് ചെരുപ്പുക്കാരല്ലു്? ഇങ്ങനെ മനസ്യ രെ പററിയ്ക്കാൻ നടന്നാലോ? വല്ല ചായപ്പീടികക്കാർഷം അതു ഘമലം കൊടുത്തുകൊണ്ടു ഇന്നലെ അഞ്ചുത്തുപ കയ്യി ലാന്നു്.”

എല്ലാം കഴുപ്പുത്തിലായിരിയ്ക്കുയാണു്. തങ്ങൾം കിഡിവിടെ ജീവിയ്ക്കുകയും വേണും. എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു് തങ്ങൾംകിപ്പേംഴുള്ള പ്രശ്നം!

മാലതിടീച്ചർ.

1952-ൽ മെസ്സേറി ജീവിതത്തോട് “മൂല” ചെഡ് പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതിനശേഷം താൻ അദ്യമായി മാലതിടീച്ചർ കാണുന്നതു് തിരുററിൽ വെച്ചായി കണം. കണ്ണപ്പാർത്തനെ അവകാട മുഖത്തു് സപ്രസ്ഥി ലഭ്യം, മനോജ്ഞഭവ്യം, മാഡകവുമായ മനമാസം പൊട്ടി വിടക്കുന്നതായി എനിയ്ക്ക് തോന്തി. അവൻ എൻ്റെ അട്ടത്തേയ്ക്ക് മനമനം നീങ്ങിനീങ്ങി വന്നകൊണ്ട് ചോദിച്ചു്

“സിനിമായ്ക്കാണല്ലോ?”

“അംഗു. #”

“പാസാധില്ലോ?”

“അംഗു. #”

“കൊള്ളേജിൽ പോണിണ്ടോ?”

“അംഗു. #”

പിന്നെ അവൻ കരുച്ചു സമയം സാരിയെ കരാംതു വികരിക്കുംണ്ടോ് ശരീരപ്പട്ടത്തി മുക്കമായി നിന്നു. ഒരപ്പ

ക്ഷേ; അവർ ശബ്ദമുഖരിതമായ കഴീഞ്ഞെ കാലപ്രട്ടങ്ങൾ ഒരും സംഭവവികാസങ്ങൾ കംണ്ടകയായിരിയ്ക്കും. എന്നാലും തൊന്ത്രപ്പൂരം “അായിഡി”ന്ത്രപ്പൂരം അവരുടെ മനസ്സിന്റെ ഭ്രമിശാസ്യം പാറിയ്ക്കായായിരുന്നു.

കാലപ്രവാഹം അവരെ വലിയ വ്യതിയാനങ്ങൾ കു വിധേയമാക്കിയിരുന്നില്ല. ശരീരം അല്ലോ ശോഷിച്ചപോയിരിയ്ക്കുന്നു. വിശ്രേഷാൽ മുക്കിനും മീതെ ഒരു കണ്ണട അംഗ്കിടിയായി കൂടിയിരിയ്ക്കുന്നു”.

“എന്താ ഉറവനോക്കുന്തു്—തൊൻ ആകർഷിച്ച കൂളിവന്തതാി?”

പെട്ടുനായിരുന്ന അവരുടെ ചോദ്യം. തൊൻ ലാജിച്ചപോയി. എങ്കിലും ആ ദൗർജ്ജല്ലും പുറത്തു കാട്ടാതെ തൊൻ ചോദിച്ചു:

“ജോലി എവിടെയാണു്?”

“പഴയ ജോലിയെന്നമില്ല. ഇപ്പോരം മാറ്റും ഡിപ്പോർട്ടുമെന്തിരിലാണു്.”

അംഗിമാനമുള്ള ജോലി! ഒരു അല്പാപീക്കരിക്കണം അന്തസ്സുള്ള ഉദ്യോഗം! പിന്നെ നല്ല നല്ല മാനൃമാരെ “പട്ടാളത്തിലെടുക്കാം” കഴിയും. തൊന്ത്രാന്ന ചീരിച്ചു. അവർ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി. കാമാത്തിപുണ്ട് ആ പഴയ കൊങ്കം! എന്നിട്ട് “മൊഴിതെരു:

“ഓ! നീങ്ങൾക്ക് ല്ലാം ഭയക്കരമാരായിരുന്നു. ആ രം മൻകട്ടിയും മറരം എന്ന പച്ചയ്ക്കുതെന്ന തീനുകളുണ്ടായാണ്.”

പെട്ടേൻ “അവക്കെട മുവം മഞ്ചുന്നതും, സംസാരം പതരുന്നതുമായി എനിയ്ക്കുന്നവപ്പെട്ടു. മനസ്സാക്കിയെ വൃഥിചരിച്ചുകൊണ്ട്” തോൻ പറഞ്ഞു:

“തോൻ നീങ്ങൾക്ക് ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. ഉണ്ടാ? ഈ ഫുന്നാശം” എൻ്റെ വിശദാസം.”

“അതെ. നീങ്ങൾക്ക് മാത്രമാണോ” എന്ന ഉപദ്രവിയുംാതിരുന്നതും. അതുകൊണ്ടുതെന്ന തോൻ നീങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. എനിയ്ക്ക് “നീങ്ങൾക്ക് മറക്കാൻ കഴികയില്ല.”

അദ്ദോൾ രഹസ്യത കുറവും കുറവും സജ്ജമാര കുഡ്യയില്ലായ്യും മറരം പൊതുജനമല്ലുത്തിൽ വിളംബ മം ചെത്താതിരിയ്ക്കുന്നവൻ” ആ ആളുടെ പ്രത്യേക സ്നേഹത്തെ കാംക്ഷിയുംാം. എന്നെങ്കിൽ വിസ്തീര്പ്പമാണുന്നോക്കു? പ്രപഞ്ചം ഈ വിസ്തീര്പ്പാദാലിലുടെയല്ല വക്കുന്നതും വികസിയ്ക്കുന്നതും?

“രാമൻകട്ടി ഇദ്ദോൾ എന്തുക്കുന്നു?”

മാലതീചുർ—

“അവൻ പൊട്ടിദ്ദോൾ യില്ല! മാർച്ചും സെപ്റ്റംബർ ഡാഡം പൊട്ടി. ഇദ്ദോൾ പട്ടാളത്തിലാണുണ്ടാം” അറിവ്,”

തൊൻ പറത്തു. അവർ അവജന്തയോടെ മൊ
ഴീഞ്ഞു:

“അതെ—അല്ലെങ്കിലും തൊനവനിൽ വലിയ ശ്രേഷ്ഠിവിശ്രദ്ധാസമാനം കണ്ടില്ല. വാന്നുമവത്തിൽ
ശാഖക്കുന്നും ഒരുപാടികയുടെ നിലയ്ക്ക് പെരുമാ
റിയിക്കുന്ന ശേഖര? അവന്നല്ല എൻ്റെ രഹസ്യ
ഒടി മുഴുവൻം പുരത്താക്കിയതു? എൻ്റെ ലോസ്റ്റേജിൽ
അവൻ ഒരു സി. ബാച്ചി. ഡി.ഇ.എപ്പോൾ പാരതം പത്ര
ഞായും വന്നിരുന്നു. അവന്നാണു് എൻ്റെ ജീവിതത്തെ
കുറ്റകുളംതുതുതനു്!”

“അതെന്നാം?”

തൊൻ വിന്ദമായി ആരാഞ്ഞു. അവർ അല്ലും
സങ്കേതത്താടെ മൊഴീഞ്ഞു:

“തെ ഭർത്താവിനെ സപ്ലൈംകാണോണ്ടിവനിരി
യുനു്.”

അവർക്കുന്നതിനാണു് ഭർത്താവു് എന്നു് തൊൻ
ചിന്തിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ, അവർ ഹോദിച്ചു്:

“എത്ര പത്രമനാണു് മാഷു് അവിടെത്തന്നെന്നയല്ല
പഠ്ട്ടിയുന്നതു്?”

“അതെ!”

“തോമാനു മാഘോ?..”

“അംഗേഡും അവിടെത്തന്നെന്നയാണു്.”

“നീലക്കുന്നനാ?”

“ഇരിഞ്ഞാലക്കടയിൽ എന്നൊ ബിസിന്റെയും കൂടിയിരിയ്ക്കുന്നോ.”

“അലേഹമോ?”

“ആരു?”

“പെൻഡോസ് മാഷ്.”

അവർ ചീറിച്ചു. തൊൻ പറത്തു:

“അലേഹത്തിന്” ടീ. ബിഷണേ. ഒളക്കന്ത്രകാവിൽ, കെ. വി. സാനീറേററിയത്തിൽ ചീകത്യയിലിരിയ്ക്കുന്നു. അലേഹം ചിലപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ കാര്യം പറത്തിരുന്നു. നിങ്ങൾ പോയപ്പോരം സ്കൂളിന്റെ സൗഖ്യരൂപ്യാശാനി നിലച്ചുപോക്കരു!”

സാക്ഷിതം തൊനവക്കുട മുവത്തേയ്ക്ക് നോക്കി. അവർ നെട്ടവീർപ്പുട്ടിട്ടുകപണ്ടു് എന്നോയും നോക്കി. കണ്ണിൽ കദനം ഉറത്തുകൂടിയിരിയ്ക്കുന്നതായി തോനി. അവക്കുട മനോവ്യാപാരം എന്നതാണോ എന്നിയ്ക്കുറിയാം. അവർ അലേഹത്തിന്റെ കാര്യക്രിയാ കിരുന്നു. സമൃദ്ധായത്തിന് മാതൃകയായി അവർ മിഞ്ചുവിവാഹം നടത്തുമെന്നായിരുന്നു ഉണ്ടാം.

ടിക്കററു് എടുക്കുന്നതിന് ബെല്ലടിച്ചേറ്റുപാർഡി അവർ പോഴ് സുരന്നുകൊണ്ടു പറത്തു:

“എന്നിക്കംകൂടി എടുത്തേയ്ക്ക്.”

തൊൻ പേഴ്സിലേയ്ക്ക് എത്തിനോക്കി. പേഴ്
ലോസ് മാസ്റ്റുക്കെട ഒരു ഫോട്ടോ അതു പേഴ്സിലിരിയ്ക്ക്
നന്നത് തൊൻ കണ്ടു്. ഇന്നീ ഏതു പേരുടെ ഫോട്ടോ
അതു പേഴ്സിനെ ശ്രദ്ധകരിയ്ക്കാനിരിയ്ക്കുന്നു.

തെങ്ങരം അടച്ചുതന്നെയാണീയുന്നത്. സിനിമ-
യുടെവാൻ ഇന്നീയും പതിനെല്ലുമിനിറിടക്കുട്ടി അവ-
സ്യമായിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവർ കയ്യുംവകാര്യങ്ങൾ-
ക്കേയ്ക്കു, ദേഹാഗ്രികകാര്യങ്ങളേയുംകുറിച്ച് സംസാരിച്ചു.
ചിലർ തെങ്ങരല്ല തുംബിയ്ക്കുന്നണ്ടായിയുണ്ട്. എന്നിയ്ക്കു
ലജ്ജതോന്നില്ല. സംസാരത്തിന്റെ അവസാനമായി അ-
വർ തിരക്കി:

“ഈന്നതെന്ന വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകുന്നാി?”

“മഴയുണ്ടെങ്കിൽ പോവില്ലു.”

“ഈനു പോകണ്ട. എന്നീറ ലോധിയ്ക്കിൽ കുട്ടാം. അതു
ഞം ശല്യപ്പെട്ടതനാനില്ല. സൗഖ്യമായി ഉറങ്ങാം.”

അവർ ഏതു വാസ്തവ്യതെന്നടക്കുടിയാണോ “അതു
പറാത്തത്! അപ്പോരം അവരുടെ കാമാത്തിപ്പുണ്ട് നയന
ങ്ങൾ വെട്ടിത്തിള്ളുന്നണ്ടായിയുണ്ട്.

വൈദ്യുതിപ്പം അണംതതു. തിരശീലയിൽ ത്രഞ്ചി
ങ്ങൾ ചലിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷി; അതെല്ലാം മുടൽക്കാഞ്ഞി
വെന്നോണം എന്നിയ്ക്കുതോന്നി. ക്രമേണ ക്രമംതന്നെ

കാണുന്നില്ല. എൻ്റെ ചീനകളെല്ലാം ചുട്ടപിടിച്ചു രിയ്യൈഡാണ്. കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടങ്ങളിലെ അന്തഭവങ്ങൾ മായി തൊന്തരിൽ അലിഞ്ഞതലിഞ്ഞുപോക്കയാണ്.....!

സ്കൂളിൽ തങ്ങളുടെ അഖ്യാപികയായി മാലതി ടീച്ചർ വന്നിരിയ്യൈഡാണ്. വിശ്വനാ പീന്റുന്നങ്ങളും, കാമാത്തിപുണ്ഡരീലും, പുഷ്പഭാഗതരും നിതം ബൈത്തെ തലോടികിടക്കുന്ന തിരമാലപോലെ ചുതണ്ട് മടക്കളും, സണക്കഴിവിരിയുന്ന നിലാവണ്ണിഞ്ഞെ കവിളിഞ്ഞും! ഫുംഗസ്സിക്ക് ചെത്തപ്പും മാടത്തക്കിളിപോലെ ചാടിച്ചും, മറദളി മാസുർമ്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആക്കംജിച്ചു മെഡിമംഗുഡമായി സംസാരിയ്ക്കുന്ന അവണ്ണരു ശ്രദ്ധിക്കാനും രാമൻകുട്ടി എന്നു കാണിച്ചുതുന്നു. എന്നിട്ടു് എൻ്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“മീനാക്ഷിമാരിച്ചുടെ “കട്ട’ങ്ങും..”

എത്ര പ്രായമായെന്നു് പറയാണെന്നു്?

“ഇതുപരെത്തുനായിക്കാണും.”

തൊന്തരിൽ അവരെ സുക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. അവൻ എൻ്റെ പുന്തു് തട്ടി—

“Good”

സ്കൂളിൽ പുതുതായി ആരെങ്കിലും വന്നാൽ—പ്രത്യേകിച്ചു് പെണ്ണുകട്ടിക്കിടി—അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആക്കംജിയുന്നതു് സ്റ്റാസ്സു് ക്രടിയതിനാശേഷം, സ്റ്റാസ്സിലേയുള്ളു് കടന്ന വരികയെന്നതാണു്. മാലതീച്ചുറുടെ ശ്രദ്ധ

യെ ആകർഷിയ്ക്കുന്നതിനു്” തൊൻ ആ ഉപാധിതനെ സ്വീകരിച്ചു. തൊൻ ചായപ്പീടികയിൽനിന്നു വന്ന പ്രാം മാലതീടീച്ചു സ്ഥാപ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ മേശമേൽ കയറിയിരുന്ന കാലാട്ടകയാണു്. ഗ്രണ്ടിക്കാര നായ രാമൻകുട്ടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“സാർ, പുരത്തൊരാളു്.”

അവർ എന്ന റോക്കി. കാമാർത്തി ചുണ്ട നോ കും! അതെന്നിയ്ക്കു് ഇഷ്ടമായെങ്കിലും, മേശമേൽ കയറിയിരുന്നു് കാലാട്ടനുതു് എനിയ്ക്കിഴുമായില്ല. അതോടു ചെണ്ടിന്നു മാറ്റകുട്ടിയ ഗ്രം ധിക്കാരമല്ലു്?

“എവിദേഡ്യാണോ?”

മാലതീടീച്ചു

“അതെ.”

സ്ഥാപ്പിൽ കുടച്ചിരി മുഴങ്ങി. ഇന്ന സമയത്തു് കുറച്ചു് തൊലിക്കട്ടി ആക്ഷം ആവശ്യമായി തോന്നും. അവർ ആജ്ഞാപിച്ചു:

“Get in”

അങ്ങിനെ തൊൻ ആക്രമായി അവക്കെട ഗ്രം ആകർഷിച്ചു. ഗ്രണ്ടിക്കാരനായ രാമൻകുട്ടി എന്നു പുരത്തു് തൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് അഭിനവിച്ചു:

“അവഡ പോക്കിരി.”

ടീച്ചർ ഗൗരവത്തോടെ ചോദിച്ചു:

“തന്റെ പേരെന്താ?”

“ശ്രീവരൻ”

ഞാൻ എണ്ണീറുന്നിനു് മറപടി നൽകി.

“ശ്രീവരൻ സിറിറുവുണ്ട്”

പിന്നെ അവർ ക്രൂസ്സിലെ ഓരോയ്തത്തുകളായി പരിഹരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഓരോയ്തത്തുകെട പേരുകൾം ചോദിച്ചു. അതുകൂടായി വന്നിരിയ്ക്കുയല്ല? കുറച്ചുസമയം ബോട്ടിയ്ക്കാൻതന്നെ അവരും തീരുമാനിച്ചിരിയ്ക്കുയാണു്. അവർ ചോദിച്ചു:

“ആക്കില്ലോം പാടാനുറിയാം?”

“ഞാൻ പാടാം.”

“ഞാൻ പാടാം.”

“ഞാൻ പാടാം.”

പലഞ്ചു എണ്ണീറുന്നിനു. പലഞ്ചു കുടച്ചിരി ഒഴിക്കി. പലഞ്ചു ദേസ് കീരുതി തൊഴിച്ചു. അവർ ആജിതൊപ്പിച്ചു:

“ഇരിയ്ക്കിൻ—എല്ലാവരും ഇരിയ്ക്കിൻ.”

എല്ലാവരും ഇരുന്നു. അപ്പോരി മുൻവരിയിലെ ബാബുവിയ്ക്കിനു് കയറ്റുന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ശ്രേവരൻ നല്ലവള്ളം പാട്ടം സാർ.”

അവർ കാമാത്തിപ്പുണ്ട് നയനങ്ങൾ ഏറ്റെൻ്റെ ദേഹം ചൊല്ലിച്ചു. എന്നിട്ട് ഒദക്കമായ മരദഹാസ്തതാക്ക എന്നോട് ചോദിച്ചു:

“പാടെ പാ?”

“ഈവർ വൈരുത പരിയുന്നതാ സാർ.”

തൊൻ ഷ്ടീൽത്തുമാരവാൻ തുനിത്തു.

“അല്ല സാർ—അധികാരി പാട്ടം.”

“നീങ്ങൾ മിണ്ണാതിരിയ്ക്കിൻ.”

അവർ മേശമേൽ കൈ അടക്കിച്ചുകൊണ്ട് ഗൗരവം പൂട്ടു. എന്നിട്ട് മൊഴിത്തു:

“പാട ശ്രേവരാ— പാടേനേ!”

തൊൻ ക്ഷീപ്പത്തിലായ്. പെട്ടിങ്ങും മുള്ളും കണ്ണും വന്നുവന്നാൻ തൊൻ. തൊന്താകെ വിയത്ത്. രാജത്തിന്നേറയും, ഭദ്രയ്ക്കിയുടേയും കണ്ണുകൾ എന്നിൽ പാരിത്തു. തുണ്ണിക്കാരന്നായ രാമൻകുട്ടി, പാടേനേ പാട്ട് എൻ്റെ ചെവിയിൽ മത്തിച്ചു. തൊൻ എന്നീറുന്നിനു. സ്രീസീം “നിറ്റുപ്പുമായി. തൊൻ പാടി—

“കന്നത്തു കൊന്നയും ചൂത്തപോലെ
വയ്ക്കാൻ മത്തെ മറിച്ചുപോലെ!”

ക്രൂക്കളിരി മഴങ്ങാം. അതിനാടയിൽ ആരോ ഒക്കെ നീന് ചുള്ളമടിച്ചു. പെൺകുട്ടികൾ അവക്കുട മാറിട ഞദി വെസുക്കിൽ അമത്തി ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു കണ്ണിൽ കണ്ണനീർ വരുത്തി. ഹൈമാസ്സർ തുറിച്ചു കണ്ണകളോ എ സ്റ്റാസ്സിനരികില്ലേടെ കടന്നപോയു്. മാലതിടീചുർ മരവിച്ചുനില്ലെങ്കയാണു്. അവക്കുട മുവത്തു് വെട്ടി യാൽപോലും ചോരകാണില്ല. ആ മുപു അങ്ങിനെ വാടിക്കണ്ണതിൽ തോൻ സന്ദൗഷിച്ചു.

അവക്കുട “പീരുഡു” കഴിത്തു് അവർ പോയതു് ആരശകകളോടുകയാണു്. കാർട്ടൂണിസ്റ്റു് രാമകൃഷ്ണൻ പറത്തു:

“അന്തസ്സുകാരി.”

“സാരിമാത്രമജ്ജിഷ്ടു്! ഉള്ളു് ശ്രദ്ധ ഫോസ്റ്റു് ലസ്സു്.”

ഭമയന്തിയെ ഫ്രേമപ്പുറ്റം കടക്കിച്ചു് വാസ്തവം ശമ്പം അണിപ്പായപ്പെട്ടു.

ഉച്ചസമയത്തു് ഉണ്ണാൻ വിട്ടപ്പോറം, അവർ ഏ കുന്ന വാഹനിസു് രൂമിലേയ്ക്കു് വിളിപ്പിച്ചു. തോൻ ദേഹത്താട അവക്കുട അരികിലേയ്ക്കു് ചെന്ന. മറിയിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ഏൻ്റെ കൈപിടിച്ചു അമത്തിക്കൊണ്ടു് ഉപദേശിച്ചു:

“ഇന്നിമേലിൽ അങ്ങിനെയെന്നും പാടങ്കത്തുടും—”

ആദ്യമായി ഒരു എൻ്റർ കെക പിടിച്ചു് അ മത്തിയതിലുള്ള കളിക്കമയില്ലെട സാൻ മൊഴിഞ്ഞു:

“ഇനി പാടകയില്ല.”

മാലതിച്ചുടരെ കട്ടംബമധിമയോ, ധനമ്പിതിയോ, ബന്ധംബലമോ തെങ്ങറംകരിഞ്ഞുകൂട്ട. അതേക്കരിച്ചു് അറിവാൻ തെങ്ങറം മീനക്കെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും അവക്കു് വശ്യതപ്പുണ്ട്, മാഡകമായ മനഹാശ്വം; കാമാത്തിപ്പുണ്ട് നയനങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. പുരാഖ്യപ്രാണിയിലെ തതിയ എനിയ്ക്കു് അതുകൊണ്ടു് അവരോടു് സ്നേഹം തോന്നിയിരുന്നു.

അവർ സ്ത്രീലോധികു് വന്നാൽ ശ്രദ്ധിക്കാരനായ രാമൻകുട്ടി അവർക്കെട മാറിടത്തിലോധിക്കുതന്നുണ്ടു് നോക്കിയിരിയ്ക്ക. ചോദ്യം ചോദിയ്ക്കുന്നേരം അവൻ മിശ്രപുനില്ലെങ്കിലും. അതിൽ അവനെ കുറരപ്പുടുത്തിയിട്ടു് കാഞ്ഞമില്ലായിരുന്നു. പ്രായം കുറഞ്ഞ അഭ്യാസിക്കമാരെ നീയമിച്ചു് എത്തു ശ്രദ്ധിലോധിയും അനഭവമതാണു്.

ശ്രീയൈൽ മാലതിച്ചുടർ ഗൗരവപ്പെട്ട ചോദിച്ചു്:

“താനാരെയാണു് നോക്കിയിരിയ്ക്കുന്നതു്? നും പാഠിയ്ക്കുന്നു്.”

ശ്രദ്ധിക്കാരനായ രാമൻകുട്ടി ക്രസാദേ മരപടി നൽകി.

“സാദളിപ്പേരി ടാറിച്ചാൽ നനം ഓമ്മകിട്ടകയി
ണി.”

ലജ്ജ അവരുടെ തലയെ താഴ്ത്തിക്കൊള്ളുന്നതു. പി
നെ അവർ അനും സ്ഥാപ്പി തുടർന്നില്ല. അവർ കണ്ണര
യീൽ ഖുങ്ഗൻ എന്തോട് ആലോച്ചിയ്ക്കുന്നതായി കണക്ക്.

പിരീറ ദിവസം ശ്രൂക്കാരനായ രാമൻകുട്ടി ഞ
ങ്ങളോട് ചോദിച്ചു:

“അറ്റിണ്ണതാഡി?”

“എത്തും?”

കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് രാമകൃഷ്ണൻ, മുണ്ണൻകുട്ടിയും, വാസു
ദേവരംമ്മയും അവരുടെ ചുററിപ്പുറി നിന്നു. അവൻ
പറഞ്ഞു:

“എന്നെന്ന് അയയ്യപ്പത്താണോ” മുപ്പത്തുഞ്ചു ഇ
പ്പുംതെത്തെ ലോഡിംഗ്.”

“നിന്നു സുവമായല്ലോ!”

കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് രാമകൃഷ്ണൻ അസുയപ്പെട്ടു.

തെ ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് തൈസം ദമയന്നു കൊണ്ട്
വന്നിരുന്ന നെല്ലിയ്ക്കുയും ചുളിങ്ങയും കുട്ടിനുനേം ശ്രൂക്കാരനായ
രാമൻകുട്ടി ബാടിവന്ന പാതയിൽ:

“ഒന്നിങ്ങട് വാടോ—വേം വാ!”

തൈദാരം അവകൾ പിന്നിൽ അണിന്തിരുന്നു. അവർ വൻ താക്കീതുചെയ്യു:

“മിണ്ടങ്കര്.”

അവൻ “ലാബവർട്ടുറി” രഥിക്കൾ ജാലകത്തിലൂടെ നോക്കാൻ തൈദാഹോച്ച് പറത്തു. തൈദാരം നോക്കി. അനാക്കിയപ്പോരു..... ....മാലതിടീച്ചുരുടെ മാറിൽ പത്രനാഭൻ മാസ്തുർ “തീയറം” വരയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു.

കാർട്ടുൺസിന്റു് രാമതൃഷ്ണൻ അതിരെന്ന് ഒരു കാർട്ടുൺ ശരിപ്പുചെയ്തതി. പിരുമ്പിവസം അത് നോട്ടീസ്സ് ബൊംബായിൽ വന്നപ്പോരു സ്ക്രിപ്റ്റുമായിപ്പോരു! പത്രനാഭൻമാസ്തുർ വഴിയ്ക്കുവെച്ചു് സ്ക്രിപ്റ്റുളിലേയ്ക്കു് ലീവ് എഴുതികൊച്ചുതയ്ക്കു. മാലതിടീച്ചുരു അനും മുവക്കു തിരിയില്ല. ഹൈസ്‌മാസ്തുർ പ്രസാരിനെ ചീതപരഞ്ഞു; അയാൾ സ്ക്രിപ്റ്റീന്നു് “ഗൗറ്” അടച്ചില്ലനായിക്കുന്ന കിററം.

“എത്രു് പശ്വരാധിപ്പായു്!”

മദ്യന്തിയുടെ മുവത്രേതയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് വാ സുഖവഹന്മ പറത്തു.

ശ്രൂപിക്കാരന്നായ രാമൻകുട്ടി പാതയ്ക്കു:

“എട! അവരു പട്ടാളത്താിൽ ആരുള്ളുച്ചുന്നണണ്ടു്. ഇന്നലെ വെക്കന്നേരം അവളുടെ ലോറഡ്‌ജി.എ എഞ്ചിനീയർ

പത്രനാഡൻമാഡെ കണ്ടു. പീനൊ പാതിരായ്ക്ക് മുന്ന്
പ്രാവശ്യം വാതിൽ തുറക്കുന്നതു കേട്ടു.”

“ലോധി ജിൽ വേരെ അനുകമില്ലോ?”

തോൻ ചോദിച്ചു.

“ങ്ങ അരിവെള്ളുകാരൻ പയ്യുന്നുണ്ട്.”

ദമയൻറി, കൈല്ലിയ്യേയും പുളിങ്ങയും കൊണ്ടവന്നിട്ട്
ബണ്ടാ എന്നും തിരിയുന്നതിനിടയിൽ വാസുദേവരമ്മ
പറഞ്ഞു:

“കെട്ടാ—പെത്രലോസ് മാശും മുപ്പുക്കമായി ഫ്രേം
അതിലാണന്നരിഞ്ഞു.”

“അവർംക്ക പലതം കാമുകമാരായിരിയ്യും. ഇന്ന
ലെ രോമം ഭന്നിയുന്നു. കോളേജിൽ പഠിച്ചപ്പോഴുള്ള
പഴയ കാമുകനാണോ?”

രാമൻകട്ടി പറഞ്ഞു: തോൻ ചോദിച്ചു.

“താനിതൊക്കെ എങ്കിലെന്ന അരിയുന്നു?”

“അരിവെള്ളുകാരൻ പയ്യൻ നമ്മുടെ അന്നഡില്ലോ?”

“അവളുടെ നാടേതാ?”

“ഒ”ഹി! അതരിയില്ലോ? വാസുദേവരമ്മ നും നും
പൊടി മുക്കിലേയ്യും തള്ളിക്കയറ്റിക്കൊണ്ടും തുട
ന്നു: “ഉന്നരകം”.

മാലതിടീച്ചരട വ്യക്തിത്പം പൊതുജനം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങാി. കഴുപ്പുകാരികളായ സുനീകളെ പൊതുജനം പെട്ടുന്നു് മനസ്സിലാക്കമല്ലോ? ഫോറൂസ്റ്റിക്സ് ചെരിപ്പിൽ നടന്നപോകന അവരെ ആളുകൾ ചായക്കടയിച്ചും മറവമിങ്ങനു റാറോനു് പറഞ്ഞതുടങ്ങാി. മാലതിടീച്ചർ ഇതെല്ലാം അറിയുന്നണണാ, അതുവോ?

അവരെ ആയം ബഹുമാനിയ്ക്കാതായി. സ്വല്പയും വിശദപ്പെയും നിരത്തെ നോട്ടേഷൻസും അവരെ സർക്കരിയുടെന്തോ. ക്രൂഡംകൂടി കവലകളിൽ സിഗരററഡംവലിച്ചു നില്ക്കുന്ന വിദ്യാത്മീകരം, ഫോറൂസ്റ്റിക്സ് ചെരിപ്പിൽ കയറിപ്പോകന അവരെ കേരംക്കു പാടം:

“കന്ത്ര കൊന്നയും ചൂത്തപോലെ,
വയനാടൻ മണ്ണത്രം മുറിച്ചപോലെ.”

രെയ്യേൽ തോമൻസ് പറഞ്ഞു:

“ചണ്ണാതീ! ഇന്നലെ ടീച്ചരു നോൻ തിയ്യററിക്കണ്ണ. ക്രൂട്ട് മാനേജരുണ്ടായിരുന്നു.”

“അതെന്നുണ്ടെ വേണും. മാനേജരു പ്രസാദിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജോലി വെള്ളിത്തിലാവും.”

കാർട്ടൂണിസ്റ്റു് രാമകൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ക്രെഡിവസം ശ്രദ്ധിക്കാരനായ രാമൻകൂട്ടി പരിഞ്ഞേതൊട്ടു അറിയിച്ചു:

“എട മോനെ! കാഞ്ചമെല്ലാം കഴിപ്പുത്തിലായി. അവളുടെ തന്ന ഇന്നലെ വന്നിങ്ങൻ. രൂപരു് വളരെ പേശ്യപ്പെട്ടു് സംസാരിജ്ജിന്നതു് തൊൻ കേട്ട്.”

രൈഴ്മ ലീവു് എടത്തു മാലതീചീഴ്പ നാട്ടിലേയ്ക്കു് പോയി. ആ രൈഴ്മ സ്കൂളിനെ ഒരു മുക്തവലയം ചെയ്തു. അവർ പോയതിനേൻ രഹസ്യം വാസ്തവഘമം ഉള്ളപ്പെടുത്തുത്തു. അയാൾ ദമയന്തിയെ കടക്കിച്ചുകൊണ്ടു് തൊണ്ടേണ്ടു് പറഞ്ഞു:

“ഭൂണ്യത്യജിണം—”

വീണ്ടും മാലതീചീഴ്പ വന്നു. അവർ സ്കൂളമായി വീട് ധരണാനാണു് വന്നിരിജ്ജിന്നതു്. കാമാത്തിപ്പുണ്ട് നയ നണ്ണളിൽ വേദം മുക്കൻനീന്നിങ്ങൻ. പത്രമാണുമുഖുർ “പോകയാണോ” എന്ന ഭാവത്തിൽ അവരെ നോക്കി മുക്കു ചീരിറി. പെണ്ണലോസു് മാറ്റുകൾ “ശ്രീനിശ്വരനു കാണം മെന്നു” ഭാവത്തിൽ പുറം തൊട്ടുകുമ്പി നടന്നപോയു്.

ഉച്ചയ്ക്കു് അവർ എന്ന വിളിച്ചു്:

“നേര ലോധിജു് വരെ വരണ്ടും.”

“വരാം.”

തൊന്നവരുടെ കാമാത്തിപ്പുണ്ട് നയനങ്ങളിലേയ്ക്കു് നോക്കിന്നിന്നും. ആ കഴുന്നുകരിം റിറയുന്നതായി തൊൻ കണ്ടി.

ഗ്രന്ഥികാരനായ രാമൻകട്ടി എറഞ്ഞര ചൂത്തു തോ
ഴിച്ച് അഭിനന്ദിച്ചു.

“ഭാഗുവാൻ.”

വെക്കറോഹം തൊനവത്തുട ലോപ്പും ചെന്ന. അവർ മുന്നവശത്തു് മേശമേൽ കൈക്കഥരിയിൽനാം എന്നോ
അല്ലോച്ചിയുള്ളയാണ്. ചിലഫ്രൈഡിം അവിടം വിച്ചപോ
ക്കാട്ടിനെക്കറിച്ചുള്ള വേദനിപ്പിയുള്ളന ചീനകളാ
രാം.

എന്നെങ്ങണെപ്പാരം അവർ ടാടിവന്നു് കൈയ്ക്ക
പിടിച്ചു പറഞ്ഞു:

“വത്രമെന്നു് വിചാരിച്ചില്ല.”

അവർ അക്കത്തേഴ്സു് എന്ന നയിച്ചു. എന്നിട്ടു്
ഈ മേശയുംരിയെ എന്ന പിടിച്ചിത്തത്തി. പോകുന്ന
കീനു് അവർ എല്ലാ തൈക്കാഞ്ഞളും ചെയ്യുകഴിഞ്ഞതി
രിയുള്ളന.

അവർ എന്നിയുള്ളു് കാപ്പി കൊണ്ടുവെച്ചു. തൊന
തു് മുഴവനം കട്ടിച്ചതീക്കണ്ണതുവരെ അവരെരന്ന ശ്രദ്ധി
ച്ചിൽനാം. കാപ്പികട്ടി കഴിഞ്ഞപ്പാരം അവർ പറഞ്ഞു:

“ഒശവര! തൊൻ നാഞ്ചു പോകയാണു്.”

“എവിടേയുള്ളു്.”

തൊന്തർ—

“വീടിലേയ്ക്കുതന്നെ. പിന്നെ ശ്രേവര. നിങ്ങൾ നല്ലവന്നും പറിയുണ്ടാം. എന്നിയ്ക്ക് നിങ്ങളെൽ്ലോടുകൂടി സംബന്ധം ഉണ്ട്. മിച്ചക്കനാധും. ശ്രേവരനും എന്നെ സ്നേഹമി ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ?”

“ഉണ്ടാം.”

തൊന്തർ സമ്മതിച്ചു.

“അതെന്നും എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഒരാൾ നിങ്ങൾ മാത്രമാണോ. അതെന്നും അതുകൊണ്ട് കുടകുടെ എഴുത്തര യായ്ക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നിയ്ക്ക് നിങ്ങളുടെ പ്രത്യേക സ്നേഹ മുണ്ടുണ്ടോ?”

ഈ പ്രത്യേകസ്നേഹത്തെക്കരിച്ചു “എന്നിയ്ക്കുന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഇതേവാഹം” അവൻ ആരുരോടെല്ലാമൊ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു.

* * * *

രൈ ചുംബനത്തിന്റെ സീയക്കാരാം എന്നെ ഓമ്മ കളിക്ക ലോകത്തുനിന്നും തിരിച്ചുവിശ്വിച്ചു. മാലതീച്ചു രംഗ ചുട്ടുള്ള അധികാരിയാം എന്നും കവിളിൽ പതിനേരി രിയ്ക്കുന്നു. അതും പലവട്ടം എന്നും കവിളിൽ അമന്ന് പ്രേരണം എന്നിയ്ക്ക് വികാരങ്ങളുടെ രൈ കോരിത്തരിപ്പു

ഞംയി. സെങ്കുനിൽ “ലാനാട്ടണരം, പെർന്നൻ
ഡോലാമരം” ഗാംമായ ചുംബനത്തിൽ മുളകിയിരിയ്ക്കു
ന്നു. മാലതിട്ടിച്ചുറട കൈകൾ എൻ്റെ ഗൈത്ര വല
യംചെയ്യു്, വീണ്ടംവീണ്ടം ചുംബിച്ചു. അവർ ചെവി
യിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“ഹീനു് പോകൊ? പോവരുതു്.....എനി
യ്ക്കു്.....എനിയ്ക്കു്..... .....ദയപാടു്.....സം
സാരിയ്ക്കാൻഒന്നു്.....”

